

AZÉRT, MERT

GYEREKEKNEK, AKIK MEGKÉRDEZIK, HOGY MIÉRT

Megjelent a „THEOSOPHY” folyóiratban, 1916-ban

Fordította: Szabari János, 2015

MAGYAR TEOZÓFIAI TÁRSULAT

Tartalom

Előszó.....	2
1. fejezet: Isten.....	3
2. fejezet: A tudatosság módjai.....	5
3. fejezet: A karma törvénye.....	6
4. fejezet: A reinkarnáció.....	7
5. fejezet: A halál.....	9
6. fejezet: Az imádság.....	10
7. fejezet: Hogyan keletkezett a világ?.....	12
8. fejezet: A Mesterek.....	14
9. fejezet: Korábbi kontinensek.....	17
10. fejezet: A tündérek.....	19
11. fejezet: Szellemek – Az ember hétszeres természete.....	22
12. fejezet: Az álmok.....	24
13. fejezet: A devacsán és a születés.....	26
14. fejezet: Magvak.....	29
15. fejezet: Alkalmazások.....	31

Előszó

Ezt a kis könyvet arra szánjuk, hogy útmutatóként szolgáljon olyan édesanyáknak, akik szeretnék megtanítani gyermekeiknek az élet alaptényeit, az élet célját és leélésének törvényeit. Miközben sok gyerekeknek szóló könyvet írtak ezeket a teozófiai gondolatokat észben tartva, az alapelveket gyakran annyira elrejtette a történet és a figyelem elterelése, hogy nem kaptunk tiszta gondolatokat. Ebben a könyvben ragaszkodtunk ahhoz, hogy az alapelveket ne írjuk felül a történet érdekességéért, azzal a gondolattal, hogy minden édesanya a maga módján és a gyereke természetének megfelelően világosabban és érthetőbben adja át a tanítást – lehet, hogy ugyanakkor ő is tanul – mint esetleg bármely más anya át tudná adni. A mű valójában az anyának szól, az itt ismertetett alapelvek tömény teozófia, ahogyan H. P. Blavatsky leírta, sok példában az alkalmazásukat kollégája, Wm. Q. Judge tanításaiból vettük át, amiket azok adták tovább, akik lábnymaikat követték. Hálával tartozunk mindazoknak, akik segítségével ezt a kis könyvet leírhatta

egy Tanítvány (szerkesztette: Robert Crosbie [1849-1919])

AZÉRT, MERT - gyerekeknek, akik megkérdezik, hogy miért

Dorothy és Milton Steward két elhagyatott és boldogtalan kisember volt, ahogy apjukkal ültek a vonaton Eleanor nagynéni házához utazva. A dolgok annyira furcsává és rosszá váltak, amióta anyjuk ágynak esett. Nem láthatták őt, és mindig volt valaki, aki azt mondta nekik: „csitt!”, ha a suttogásnál hangosabban beszéltek. Még amikor meg is próbáltak csendben maradni, a könyveiket nézegetve, akkor az egyik biztosan leesett a legváratlanabbul, amiért felugrottak, több zajt csapva, mint bármikor. Most pedig minden próbálkozásuk után Anya elment anélkül, hogy egy búcsú puszit adott volna nekik – elment egy hosszú-hosszú útra, az apjuk azt mondta, azért, hogy pihenjen és összeszedje magát.

Apa mindig komoly és csendes volt, amikor Anya nem volt otthon, de most – úgy tűnt, teljesen elfelejtette, hogy ők is vele vannak. Freddy Baker anyja jött ki eléjük a vonathoz, hogy várja őket, és sírt, amikor átölelte a gyerekeket, és „Szegény kis drágák!-nak” hívta őket – ami pontosan az volt, amit éreztek. Valahogy olyan volt, mintha egy gombóc lenne a torukban állandóan, és nem múlt el még akkor sem, amikor az aranyos kis vérderecsikókat nézték az autó ablakából, amint kirúgnak patájukkal és elfutnak a vonattól vissza a legelőre.

Végül Milton álomba szenderült, és nem is tudott semmiről, amíg ki nem nyitotta a szemét, és meg nem látta Eleanor nagynéni rózsás arcát. Azonnal jobban érezte magát, és rámosolygott. Eleanor néni átölelte egyik anyáskodó karjával, Dorothyt pedig a másikkal, és úgy sétáltak be a házba, és ez olyan jó érzés volt. Amikor pedig Apa azt mondta, hogy ott fognak maradni Eleanor néninél, amíg Anya távol van, azonnal tudták, hogy saját édesanyjukon kívül ő az, akivel a legszívesebben vannak együtt. Apa megígérte, hogy ő is el fog jönni és egy idő után velük fog lenni, de most megelégedtek ennyivel, ahogyan Eleanor néni ragyogó arcára néztek, és azt érezték, hogy szereti őket.

Muszáj volt összebarátkozniuk Eleanor nénival, ahogyan a napok mentek! Valahogy soha nem volt türelmetlen, amikor megkérdezték tőle, hogy miért – és olyan sok miért volt! Ez az oka annak, hogy néhány közös beszélgetésüket leírtuk itt. Minden kisfiúnak és kislánynak sok-sok miértje van, és talán Dorothy és Milton válaszokat találtak égető miértjeikre. Ki tudja?

1. fejezet: Isten

Egyik vasárnap délelőtt Milton beszaladt Eleanor nénihez az udvarról, ahol Dorothy és ő labdázta. Előtte Chester, a szomszéd fiú odakiáltott nekik:

- Jobban tennétek, ha nem labdáznátok vasárnap. Isten ezt nem szereti. Ez rossz dolog, és meg fog büntetni benneteket, ha nem hagyjátok abba!
- Kicsoda Isten? Talán egy rendőr? – válaszolta Milton.
- Annál nagyobb – mondta Chester –, és ő teremtette az egész világot és mindent.
- Hm, és ki teremtette Istent? – kérdezte Milton.
- Most mennem kell – mondta Chester.

Ahogy elindult a ház felé, Milton odasúgta Dorothynek:

- Azt hiszem, megyek, és megkérdezem Eleanor nénit erről a Chester-féle Istenről.

Dorothy ennyit válaszolt:

- Azt hiszem, egyébként kell lennie valamilyen Istennek. Hallottam, hogy az egyik nap Apa és Anya az Istenről beszélgettek, és azt mondták, hogy nem akarnak nekünk olyasmiket mondani, amiket ők gondolnak róla, jobb lesz, ha magunktól jövünk rá ilyen dolgokra.

- Hát, azt hiszem nővérkém, most jött el az ideje, hogy rájövünk. *Te* is úgy hiszed, hogy rossz dolog vasárnap labdázni, csak azért, mert valaki azt mondja? Ha valaki, Eleanor néni fogja tudni.

Eleanor néni olvasott, amikor Milton beszaladt hozzá, de azonnal letette a könyvet, amikor meglátta, hogy a kisfiú arca egyetlen türelmetlen kérdőjel.

- Mi történt, kisfiam? – mosolygott rá.
- Eleanor néni, miért mondja Chester, hogy Isten meg fog büntetni bennünket, ha vasárnap labdázunk? Tessék megmondani, tényleg rossz dolog vasárnap labdázni? Egyébként meg ki az az Isten?

- Egyszerre csak egyet. – nevetett Eleanor néni. – Különösen az utóbbi kérdésről lehetne az idők végéig beszélni, és még akkor sem beszélénk meg mindent. Most azonban, mielőtt az első kérdésre válaszolnánk, lássuk, ki tudjuk-e találni, mit jelent jót csinálni, és mit jelent rosszat csinálni?

- Azt hiszem, mindenkinek magának kell eldöntenie. Látod, ami esetleg teljesen rossz Chesternek, azzal minden rendben lehet neked. Ha Chester labdázna vasárnap, miközben azt gondolja, hogy az rossz dolog, és ezzel okot adna, hogy megzavarja a szüleit, akik azt gondolják, hogy ez rossz dolog, akkor tényleg rosszat tenne, ha játszana. De ti nem csináltok rosszat a játékokkal, mert nektek ugyanolyan jó dolog vasárnap labdázni, mint bármely más napon. Tudjátok, hogy nem bosszantjátok vele azokat, akik a gondotokat viselik, sőt, éppen hogy örülnek neki, ha mozogtok. Azt látjátok, hogy ami senkit a világon nem zavar, az nem lehet rossz dolog.

- De Néni, miért különbözteti meg Chester a vasárnapot, amikor olyan különösen jónak kell lenni?

- Sok-sok éve az emberek azt gondolták, hogy van egy hatalmas Lény, aki a világot hat nap alatt teremtette, és a hetediken megpihent. Így tehát ők is a hetedik napot pihenéssel töltötték, vagy inkább imádkozással ehhez a Lényhez, akit Istennek neveztek. Vannak emberek, akik még mindig ebben hisznek, pedig tulajdonképpen a Földünknek évmilliókba tartott, hogy olyanná váljon, *növekedjen*, amilyennek most látjuk. Ez nem azt jelenti, hogy az ősi bibliai történet nem helyes, csak az emberek félreértették azt tudás hiányában. Valamikor majd meg kell próbálnom részletesebben elmesélni nektek, hogyan keletkezett a világ. Viszont a hétből egy pihenésre szánt nap nagy segítség mindannyiunk számára. Emberek ezrei

vannak, akik az összes többi napon agyon hajszolják magukat, és általában bölcs dolog akkor elvégezni olyan dolgokat, amiket nem végzünk el a hét többi napján. Így van némi változatos-ság és felfrissülés a kötelezettségek mindennapi forgatagában.

- Akkor Isten nem mondja meg, mi a jó és mi a rossz, Néni?

- Na látod, most kell tudnunk, micsoda Isten. Mondtam, hogy mindenkinek magának kell eldöntenie, mi jó és mi rossz. Mindenkinek magának kell végig gondolnia. Valójában mindenki egy Gondolkodó – egy Érzékelő – aki megvizsgál minden dolgot, még önmagát, az Érzékelőt is, ugyanazt, mint aki gondolkodik. Ez az egyedüli Isten, akit valaha is megismerhetünk, aki valaha is megbüntethet bennünket. Nincs külső Isten. Mi magunk – ezek az Érzékelők – vagyunk valójában az Isten. Mi büntetjük magunkat, mi jutalmazunk magunkat, akár felismerjük ezt, akár nem, és mi nem tudunk elmenekülni sem a jutalom, sem a büntetés elől. Különösen azt nem szabad elfelejtenünk, hogy ugyanaz az Isten van minden emberben, akit ismerünk, akivel találkozunk, vagy akiről hallunk.

- De ő mindig ott van, Eleanor néni? Ott volt bennem, amikor baba voltam, és ott lesz jövőre is, mint ahogyan most?

- Mindig és mindig *van*, drágám. Neked nincs Istened, mert valójában ő az, aki te vagy. Nem ugyanaz a Milton vagy-e most, mint aki akkor voltál, amikor baba voltál? És jövőre sem leszel más, mint Milton, ugye? Természetesen többet fogsz tudni, mint most, de az a Milton, aki többet tud, ugyanaz a Milton, aki tízszer annyit is tudhat, és még mindig ugyanaz a Milton.

- De akkor magasabb leszek és erősebb, ugye, Eleanor néni?

- A tested lesz az, kisfiam. De éppen azt próbálom elmondani neked, hogy te *nem* az a test vagy. Ugye érted, hogy nem lehetsz az, mert ha az lennél, akkor valaki másnak kellene lenned, amikor hosszú nadrágot fogsz viselni. Tulajdonképpen nem lesz a jelenlegi tested egyetlen darabkája sem benne abban a testben, amit majd akkor fogsz viselni.

- De miért változik meg a testem annyira?

- Nos, tudod drágám, nincs semmi a világon, ami ne változna, kivéve azt az egy dolgot, ami valójában *te vagy* – az egy dolog, aki Dorothy, az egy dolog, aki én vagyok, és mindenki más, én azt mondom, ez az Érzékelő. Van egy másik neve is, ahogyan mások nevezik – Tudat – Isten, tényleg látod, hogy egyáltalán nem az a hatalmas méretű ember-isten, akinek Chester gondolja. Valójában ez az Isten – ez a Tudat, ez az Érzékelő –, ez a belső részünk az, amely változtatásokat végez a testünkben. Nem vagyunk a tudatában, de Ő az, aki minden történésnek az oka.

- Ő mondja meg nekünk, mit helyes enni? Ő az, amikor valamit olyan rettenetesen akarunk, hogy összefut a szánkban a nyál, Ő mondja ezt?

- Pontosan. Már ha az ízlésünket el nem tompították mesterséges ételek. A testeink azokból az ételekből épülnek fel, amiket megeszünk. Ez egy tényleg csodálatos történet, hogy az aprócska gondolkodók egész testünkben hogyan végzik a munkájukat, és teszik ezt értünk. Az emberek ezeket sejteknek és sejthártyáknak és szöveteknek és sok más dolognak nevezik, de ezek ugyanúgy Gondolkodók, a maguk módján.

- Óh Néni, úgy érted, hogy *minden* Gondolkodó?

- Minden, drágám, széles e világon. Csak a gondolkodás módjai eltérőek. A kő nem gondolkodik annyit, mint a növény, a növény pedig nem gondolkodik annyit, mint az állat, és még a legokosabb állat sem gondolkodik úgy, mint te, mert nem tudja, hogy gondolkodik. Még azt sem tudja például, hogy ő egy állat, te pedig egy kisfiú vagy.

- De valamikor nem fogja megtudni?

- De igen. Korszakok múltán, amikor a mai ember olyan bölccsé növekszik, akkor át fognak menni valamilyen másik földre tanulni. Ilyen az Élet, drágám, az örökké növekvő, örökké valami nagyobbá, jobbá és bölcsebbé váló. De most legyen elég ennyi, kisfiam. Szaladj játszani.

2. fejezet: A tudatosság módjai

Dorothy és Milton még nagyon élvezték a homok süti készítését, és a következő napon, miután megtanulták Eleanor nagynénitől, hogy a maga módján minden egy Gondolkodó, miközben gyakorlott ujjacskáikkal a legédesebb tök sütitket formázták meg, Dorothyból kibugygyant:

- Miért képzeled Milton, hogy még ezek az aprócska homokszemek is gondolkodnak? Hogyan tudják ezt megtenni?

- Hát, ha minden gondolkodik, akkor valahogyan meg kell tenniük. Óh, Eleanor néni! – kiáltott fel, amikor észrevette, hogy a Néni befordult a kapun.

- Valóban, drágám. – válaszolta, lehuppanva egy közeli kerti székbe. – Természetesen ez egy aprócska mód, ahogyan a homokszem gondolkodik, és szerez tapasztalatot és tudást. Valójában csak ez a többi homokszemhez való hozzádörzsölődés az, ami a tudása, ami az élete. Vegyünk egy sziklát, ami sok-sok ilyen apró részecskéből áll, és ami látszólag szilárdnak és nyugodtnak tűnik, de a tudósok rájöttek, hogy mindezek a részecskék állandó gyors mozgásban vannak valamilyen középpont körül – vagy ahogyan mi nevezzük, a Gondolkodó –, a tudat körül. És ebben a tulajdonképpeni sziklában alakulnak ki a gyönyörű kristályok. A gyűrűmben levő ametiszt kő egy magasabb típusú gondolkodást jelent valamilyen közeten belül. A sziklákból nőnek ki a zuzmók, a növényvilág első képviselői. Növekedés a nap, a fény felé – ez az, ahogyan a növények gondolkodnak. Természetesen nem túl nehéz megérteni, hogyan gondolkodnak az állatok, mert látjuk, milyen óvatosak, ha veszély fenyegeti őket, és hogyan törődnek kicsinyeikkel.

- De Eleanor néni, ha egy kicsi bárány elveszik, és hirtelen meglát egy farkast, amit soha nem látott még korábban, fogja tudni, hogy a farkas veszélyes? – kérdezte Dorothy.

- Igen, valóban. Azt hiszem, ha a közelből figyelnétek, azt látnátok, hogy nagyon megremülne, és reszkető lábakkal megpróbálna elszaladni. Valami belülről – amit ösztönnek nevezünk – megmondaná neki, hogy veszélyben van. Mivel más birkák és bárányok ölette megtapasztalták a farkasok kegyetlenségét, ez a tudás valamennyi bárány tudásának vagy természetének részévé vált. Amikor majd idősebb leszel, el fogom tudni magyarázni neked, pontosan miért, de most elég annyit megértened, hogy a kis bárányban az ösztön gyakorlatilag ugyanaz a dolog, mint ami benned van, ami felismeri a jót és a rosszat anélkül, hogy valaki más előtte megmondta volna neked. Ez a te Gondolkodód, ugye? Egyesek tudatnak hívják, és intuíciónak is.

- Óh Eleanor néni, ez volt az, amikor nem mentem el kocsikázni azzal az emberrel, aki azt az egész csomag finom cukorkát kínálta? Szerettem volna a cukorkát, szerettem volna kocsikázni, és te nem voltál ott, hogy megkérdezzek, és azt mondta, nem leszünk el sokáig – de valahogy nyugtalan voltam. Így amilyen gyorsan csak tudtam, beszaladtam a házba, és mondtam Norah-nak, hogy zárja be az ajtót.

- Nyilván valami belül mondta neked, a Dorothy kislánynak ugyanúgy, mint ahogyan a báránynak is, amikor a farkas megjelenik, hogy veszély van. Nagyon is lehet, hogy belül sok mindent tudsz, amit majd fokozatosan újra felfedezel, ahogyan eljön az ideje. Sokszor volt már itt a földön új tested – testek, amik felnőnek, megöregednek és meghalnak –, miközben átvitted mindazt, amit megtanultál a másik testbe, hogy folytasd, és még többet tanulhass.

- De Néni, valamikor tényleg mások voltunk? – kérdezte Dorothy döbbenet.

- Nem, soha nem voltál más, csak önmagad, és soha nem is leszel más, bár különböző neveid és különféle testeid voltak. Az „Én”, a Gondolkodó, az Észlelő mindig és mindörökké ugyanaz. Az „Én” az adott testet egyszerűen eszközként használja a tanulásához, mint ahogyan a távcsövet használjuk, hogy megnézzük vele a csillagokat. Így tehát az „Én” az, ami valójában rendelkezik valamennyi, valaha létezett testének tudásával és tapasztalatával. Az

„Én” tudása az, ami az intuíció, az elmúlt életek emlékezete, akár emlékszünk rá az agyunkban, akár nem. Minden életben új agyat kapunk, így nem várhatjuk, hogy emlékezni fog arra, amit soha nem tapasztalt meg.

- Óh, bárcsak tudnál mondani még valamit azokról a testekről, amik nekünk voltak. Fogsz majd egyszer, Néni?

- Ezt nem tudom megtenni, drágáim, de örömmel el fogok nektek mondani sok dolgot, és el fogom magyarázni, miért éppen ezek a testeitek vannak most. Húha, kezd késő lenni! – állt meg meglepetten. – Sietnünk kell, hogy megmossátok azokat a homokos kis kezeket, mert ideje teáznunk.

3. fejezet: A karma törvénye

Két napon keresztül megállás nélkül szakadt az eső, így Dorothynak és Miltonnak a házban kellett maradnia, szinte úgy bebörtönözve, mint ahogyan Robinson Crusoe volt bezárva a lakatlan szigetére. Egészen biztos, hogy Crusoe sem lett volna boldogabb, ha megpillant egy vitorlást, mint a gyerekek voltak, amikor a harmadik napon a felhők felszakadtak, és a friss szél elsodorta azokat, utat engedve a napsütésnek. Csak néhány perc telt el, hogy kabátot, sapkát és gumicsizmát vegyenek, és készen álltak, hogy Eleanor nénival megnézzék a medrében megduzzadt folyót. Mindhárman szökdécseltek örömükben, hogy ismét kinn lehetnek a friss, édes levegőn. A madarak is örültek, és hangosan énekeltek a telefonpóznákon és a kerítésekben. Óh, és milyen szép volt a folyó, amikor odaértek végül, miután lemásztak a partjára, ahol minden sáros és csúszós volt az esőtől! Meg kell hagyni, a víz zajos és iszapos volt, és mindenféle hordalékot vitt, de nézni és hallgatni azt éppen elég mulatság volt, ami pótolta a hosszú lakásba való száműzetést. Úton hazafelé számos kis pocsolyát fedeztek fel, amiket az eső csinált, amik elég nyugodtak és tiszták voltak, hogy tükrözzék a lassan úszó felhőket.

- Dobj bele egy követ, Milton – mondta Eleanor nagynéni – és figyeljük meg, mi történik. Látjátok, a körök hogyan haladnak egyre távolabb attól a helytől, ahol a kő beleesett? Na, most elérték a pocsolya szélét. Várjatok, most nézzétek meg, hogyan jönnek vissza ismét – egyre kisebbben – oda, ahová a kő először beleesett! Tudjátok, hogy pontosan ez történik, amikor bárki bármily követ beledob bármilyen pocsolyába? A kő egy zavarpontot hoz létre, ahonnan a hullámok elindulnak, és ahová újra visszatérnek. A beleeső kő a hullámok oka, a hullámok pedig ennek az oknak az okozatai. Ha emlékezni fogtok, pontosan hogyan és miért történt ez most, akkor megtanuljátok a legfontosabb törvényt, amit bárki is ismerhet – függetlenül attól, hogy milyen bölcs és hatalmas. Amikor majd tényleg idősebbek lesztek, akkor megtanuljátok, hogy ezt így mondjátok: „A hatás és az ellenhatás egyenlő és ellentétes irányú”. A víz széléig haladó hullámok voltak a hatás, majd vissza oda, ahonnan elindultak az ellenhatás. A legérdekesebb dolog azonban ebben a törvényben az, hogy nem csak ott működik, ahol látjuk, hanem mindenhol és mindig működik, sőt a legtöbbször ott, ahol nem látjuk. Pontosán úgy működik bennünk, mint mindenhol rajtunk kívül. Ennek a törvénynek a neve karma.

- Meséld el, hogyan működik bennünk, Néni – kérte Dorothy, amint tovább sétáltak.

- Nos, tételezzük fel, hogy valamilyen kislány dühös lett a bátyjára, és lelökte a lépcsőn, így az megbotlott, leesett és megsérült a háta, amitől nyomorékká vált egész életére. Úgy tűnhet, hogy a kislány nem kapott rossz ellenhatást a dühe miatt, de természetesen kapott, mivel soha nem tud szabadulni attól a bánattól, hogy ekkora bajt okozott a bátyjának.

- De ha a bátyja kötekedett vele, és megcibálta a haját, akkor nem lehet, hogy igaza volt, amikor dühös lett?

- Nem. Egy bölcs ember egyszer azt mondta: „Nem létezik olyan dolog, hogy jogos felháborodás”. Semmi olyan nincs, amit valaki csinál vagy mond, amitől dühössé kelle-

ne válnunk. Ha úgy nézzük, hogy mi helyes és kedves dolgokat teszünk más emberekkel, és nem felejtjük el, hogy csak a saját viselkedésünket kell kritizálnunk, akkor valahogy úgy gondolom, hogy azok az emberek, hogy más emberek hamarosan egyre kevesebb örömet találnak abban, amikor megpróbálnak nekünk bosszúságot okozni. Ha azt találják, hogy nem lehet bennünket felbosszantani, akkor abba fogják hagyni ilyen irányú próbálkozásait.

- De Néni, a kisfiú hogyan szolgált rá ekkora büntetésre csak azért, mert bosszantotta a nővérét?

- Ez egy olyan eset, amikor az ellenhatás keményebbnek látszik, ugye? Nos, valahogyan rászolgált, ehhez nem fér kétség. Tudod, a törvény nem lenne törvény, ha csak egyes helyeken működne, másokon pedig nem. Nincs olyan esemény, ami tényleg véletlen lenne. Semmi sem történik csak úgy, hanem a törvény eredményeként. Lehet, hogy ez a kisfiú olyan hajlammal született, hogy bosszant másokat. Lehet, hogy valamely más testben, amiben korábban élt, kegyetlenül gyötört valamilyen szerencsétlen ember, és azzal maradandó sérülést okozott. Ha így volt, akkor ugye megérted, hogy kiérdemelte a hasonló szenvedést?

- Óh, de ez olyan régen volt, Néni, úgy látszik, mintha megbocsátottak volna neki, nem?

- És ki bocsátott volna meg, drágám? Önmagán kívül senki nem tud megbocsátani neki. De még ha valaki tudna és meg is bocsátana, gondolod, hogy megtanulta volna a leckét úgy, mint ahogyan akkor tanulja meg, amikor találkozik annak a következményeivel, amiről megéri, hogy rossz cselekedet volt? A törvény gyakran kegyetlennek látszik, pedig csak igazságos és jóságos. Ezt megértheted, ha nem felejtod el, hogy azért élünk és vagyunk testben, hogy tanuljunk, hogy bölccsé váljunk, utána pedig tanítsunk másokat, akik kevesebbet tudnak nálunk és több hibát követnek el. Ugyanazok a megtanulandó leckék vannak mindenkinek, de egyesek gyorsabban tanulnak, mint mások.

- Óh igen, Néni. Tudod, Willie Robbins az iskolában soha nem készül el a földrajz leckéjével, még akkor sem, ha Miss. Dole ad neki egy plusz félórát rá. *Ő* miért ennyire lassú, Néni?

- Istenem, gyerekek, haza érkeztünk – nevetett Eleanor nagynéni. – El kell halasztanunk Willie Robbins esetének megbeszélését, jó?

4. fejezet: A reinkarnáció

Dorothy és Milton kialakított egy igazi konyhakertet Eleanor nagynéni hátsó udvarában. Dorothy retket és uborkát nevelgetett, Milton pedig hagymát és zöldbabot. Eleanor nagynéni megbízható szövetséges és tanácsadó volt, a gyerekek pedig sok munkás órát töltöttek ásással, gyomlálással, öntözéssel és a növények ápolásával. Emlékeztek arra, amikor látták Anyát és Apát virágágyakat gondozni, de ők maguk korábban semmit nem termesztettek.

- Eleanor néni, – kiáltott fel Dorothy egy nap palántázó kanálával elfoglalva – emlékszel arra a nagy virágágyásra, ami egyszer Anyának volt, az egész tele fehér petúniával, a közepén és a szélén piros muskátlikkal? Milton és én nagyon szerettük figyelni azt az ágyást. Olyan aprócska magokat szórt Anya a puha földbe, és annyi kicsiny növényke bújt elő! Olyan gyorsan nőttek, hogy szinte észre sem vettük, és már bimbóztak, majd ott voltak a gyönyörű, illatos fehér virágok. Amikor azonban eljött az ősz, Fagy Apó megölte a növényeket, és mindet kihuzigáltuk és elégettük. Következő tavasszal Anya nem csinált virágágyást, de a petúniák ugyanúgy előbújtak, mintha elültette volna azokat.

- *Pontosan* ugyanolyanok voltak, Dorothy? – kérdezte Eleanor nagynéni. – *Pontosan* ugyanolyan nagyok voltak, mint egy éve, és mindegyik virág tiszta fehér volt?

- Nem, Néni, tudom, azért voltak kisebbek, mert senki nem gondozta azokat, de azt akartam kérdezni, hogy miért volt a virágok egy része rózsaszín, másoknál meg miért voltak kicsi piros pettyek a virágokban?

- Nos, Dorothy – mondta Eleanor nagynéni – tudod-e, hogy a válasz arra a kérdésre, amit tegnap tettél fel Willie Robbinsról, fog most segíteni? Képzeld el, hogy te és én magok vagyunk úgy, mint a petúnia magjai – úgy értem, mi, a Gondolkodók. Csecsemő formában – aprócska növények – jöttünk a világra, ami növekszik, férfiként és nőként virágozik ki, azután megöregszik, elszárad, meghal, és úgy, mint a halott petúnia növény, ismét hamuvá válik. De mi, a magok még mindig élünk, és amikor a talaj és az évszak megfelelő, belépünk egy másik kicsi csecsemőformába, felnövünk, egy kicsit más színű vagy illatú virágban nyílunk ki, mert rajtuk kívül voltak más növények, vagyis emberek, akik jobb vagy rosszabb irányba befolyásoltak bennünket – ugyanúgy, ahogyan a petúniákat átszínezte a mellettük levő muskátlik színe. Petúnia útjukon tudást szereztek a muskátlik útjáról, és amikor a magjaikból új növények bújtak ki, azok megtartották a tudást, amit a petúnia korábbi életében megszerzett.

- Amikor kislány voltam, emlékszem milyen élvezettel olvastam egy vízcsepp történetét. A nap sugarai kiemelték az óceánból, elvitték egy felhőben a környező terület fölé egy hegy csúcsáig, ott leesett a porhanyós földre, leszivárgott egy patakocska medrébe, és ezzel a patakcal utazott réten és erdőn keresztül egy folyóba, majd városok és falvak mentén ismét vissza az óceánba. Ezután a nap ismét felszívta a felhőkbe, és ezúttal egy város utcáján esett le, talált egy esővíz csatornát, ahol jókedvű fiúk úsztattak papírcsónakokat, végül egy hosszú, sötét csőben találta magát, majd amikor eljött a napja, ismét otthon, az óceánban volt.

- Még egy vízcsepp is egy Gondolkodó a maga módján, megvan a maga tudása és tapasztalata. De nem tudja, hogy ő egy vízcsepp, és nem tudja, hogy szolgálatot tesz, amikor kiszabadít valamilyen rovar egy veszélyes helyzetből vagy felfrissít egy nefelejcsét. A férfiak és a nők, minden emberi lény tudja, hogy ő egy emberi lény, tudják, hogy mikor tesznek szolgálatot, és csak ebben különböznek valamennyi más teremtménytől és lélettől a földön. Ugyanaz a törvény kormányoz bennünket, mint ami egy növényt vagy egy vízcseppet kormányoz. Ugyanolyan típusú életutat járunk be, hogy megismerjük az emberiséget, a dolgokat és önmagunkat, és hogy segítsünk a hozzánk hasonlóknak és a mögöttünk járóknak. Újra és újra eljövünk, amíg meg nem tanulunk mindent, amit ez a föld tanítani tud nekünk, amíg meg nem tettünk minden szolgálatot, amire szükség van.

- Néha azonban elhanyagoljuk a kötelességeinket. Ezért pedig meg kell fizetnünk. Az iskolában ha nem tanulsz, nem fogsz tudni. Az életben ugyanígy van, ha nem tanuljuk meg a leckét egy életben, akkor ismét elő kell vennünk ugyanazt a leckét egy másik testben. Egyes emberek ragyogóbb elmével születnek, mint mások, rászolgáltak arra az előrelépésre, hogy olyan elméjük legyen, amilyen van. Más Gondolkodók pedig több testben éltek, mint mások, és így egyesek okosabbnak tűnnek másoknál, mint ahogyan a nyolcadikos gyerekek is okosabban tűnnek a másodikos gyerekeknél.

- Akkor miért ne képzelhetnénk el, hogy Willie Robbinsnak kevesebb lehetősége volt tapasztalatot szerezni a korábbi életekben, vagy hogy valamikor elszalasztotta a lehetőségeit, és így a jelenlegi feladata nehezebb? Egyébként neki pontosan olyan elméje van, mint amit megszolgált, képezheti azt, és rászolgálhat egy jobb elmére mind a jelenlegi, mind azokban az életekben, amiket még élnie kell. De azoknak, akiknek most élesebb elméjük van, nincs felmentésük az alól, hogy többet segítsenek neki, ő a maga módján lehetőséget ad nekünk, hogy szolgálatot tegyünk. A legtöbbet azoknak segíthetjük, akik kevesebbet tudnak nálunk, és ha elutasítjuk ezt a segítségnyújtást vagy kigúnyolunk egy buta embert, akkor valószínűleg egy kevésbé aktív elmére szolgálunk rá valamely másik életünkben.

- Azt hiszem, semmi nincs, amit gondosabban észben kell valamennyiünknek tartania, mint ez: Nem azért kell jól megtanulni a leckéinket, hogy túltegyünk másokon, el-

nyerjük valamilyen jutalmat, hanem hogy jobban tudjunk másokat segíteni és tanítani, mert minden, amit teszünk, valójában mindenkiért tesszük, minden emberért és teremtményért, bárhol is legyenek. Ők és mi valamennyien részei vagyunk a nagy egésznek, és ha mi jól tanulunk, akkor segítünk mindenki másnak jól tanulni, éppen a saját tanulásunk által. Ez az, amiért rossz és kegyetlen dolgok művelése olyan sok bajt és szomorúságot hoz, akár akarjuk, akár nem, zavart okozunk minden lénynek az univerzumban. Ha mindenki tényleg gondolna mindenki másra, és értük cselekedne, az nem lenne egy boldogságos világ? Azért próbáljuk meg, jó?

5. fejezet: A halál

Egészen nyár végéig Dorothy és Milton apja nem jött el meglátogatni őket. Mielőtt pedig eljött, a gyerekek megtudták, miért látszott annyira csendesnek és annyira szomorúnak utolsó otthoni napjaikban. Tudták, hogy az apjuk írt, amikor egyik reggel behozták a levelet Eleanor nagynéninek, és türelmetlenül kérdezték tőle, amint a néni kinyitotta:

- Jön Apa, drága Eleanor néni?

Furcsa módon Eleanor néni is szomorúnak látszott, ahogyan olvasott, és könnyek voltak a szemében, amikor rájuk nézett, és ezt mondta:

- Igen, drágáim, édesapátok egy hét múlva itt lesz. Most szaladjatok és játsszatok tovább ennek örömére.

Így tehát játszottak és tervezgettek, Apa érkezése volt a legfőbb gondolat a fejükben, bár csodálkoztak, miért volt Eleanor néni szomorú emiatt. Éjszaka, a kuckójukban egy órával azelőtt, hogy a tűz kialudt a kandallóban, megtudták.

- Apa megkért, hogy mondjam el nektek, drágáim – kezdte Eleanor néni szelíden –, hogy az édesanyátok, ahogyan emlékeztek rá, soha nem fog visszatérni hozzátok a hosszú utazásáról. A petúnia növényekhez hasonlóan, amikről tegnap beszéltünk, elhasználta teste meghalt és elment, és most megszabadult annak minden szenvedésétől. Ez a halál utazása volt, amire elindult, amikor ti, drágáim hozzám jöttetek.

- Apa nem tudta elviselni sem akkor, sem most azt a fájdalmat, hogy ezt elmondja nektek. Én azonban úgy gondolom, hogy Anya lánya és fia most már elég bölcs és bátor ahhoz, hogy ezt megtudják, és eléggé szeretik őt ahhoz, hogy megérezzék, hogy mindig közel vannak hozzá, bár nem láthatják az arcát. Az ő szeretete irántatok és Apa iránt nem halt meg a testével, ez a szeretet mindig része a lelkének, és még most is boldog ebben a szeretetben. Ugyanígy, a ti iránta érzett szeretetetek része a ti lelketeknek. Ez nem hal meg attól, mert a teste halott, és lehettek boldogok abban a szeretetben, amire emlékeztek, és ami még mindig megvan. Igen, és meg kell próbálnotok örülni Anyának, hogy ilyen halál jött el a fáradt testéért. *Ő maga* él, ugyanolyan valóságosan és még boldogabban.

- Ha most itt hagynátok, átmennétek a nappalin, összehúznátok a függönyöket, és így már nem látnálak benneteket, attól nem szeretnétek kevésbé, ugye drágáim? Lehet, hogy hiányoznátok nekem, de még mindig szeretnétek, és én is benneteket. Ugyanígy van Anyával. A testeitek egy függönnyt alkotnak, amelyeken nem tud keresztül nézni, mert neki nincs olyan fajtájú teste, mint nektek, amivel nézhetne, de ugyanúgy szeret benneteket, mert a szeretetnek nincs szüksége szemekre, az csak érez, és az a mi valódi Én-ünk, ami soha nem hal meg.

Dorothy és Milton mélyen belefűrték a fejüket Eleanor nagynéni vállába, ahogyan tovább beszélt.

- Most pedig mindjárt mentek az ágyba aludni. Azt viszont soha nem tudjátok, hogy alszotok, ugye, drágáim? Csak annyit tudtok, hogy álmosak lettetek, viszont a következő dolog, amit tudtok az, hogy újra felébredtetek. Láttatok más embereket aludni, de ti magatok

nem tudjátok, mi az alvás. Anya pontosan ugyanígy ment aludni a halálban, de ő soha nem ismeri a halált. Ő nem halt meg. Ő csupán felébredt ismét a fájdalom és a fáradtság nélkül.

- Amikor alszotok, nem tudtok semmit, mi történik az utcában, vagy a földszinten, vagy éppen a szobátokban. A testetek nyugodt és mozdulatlan – tényleg szinte halott – kivéve, hogy amikor felébredtek, ismét mozgásba tudjátok hozni, mint a lejárt órát, amit csak fel kell húzni. Alvás közben valamennyien hátrahagyjuk a testünket, és lelkünk másik testében élünk. Abban szabadon megtehetünk bármit, amihez kedvünk van, és felkereshetjük szívünk vágyait. Szomorúságtól érintetlenül azokkal élhetünk együtt, akiket szeretünk, függetlenül attól, hogy van-e olyan testük, amely újra fel tud ébredni, vagy nincs. Nincs kétségem, hogy minden éjszaka álmotokban látjátok és szeretitek Apát is és Anyát is, és arról sincs kétségem, hogy mindketten szeretnek benneteket, örülnek nektek, és arra tanítanak benneteket, hogy legyetek erősek, bátrak és igazak.

- Óh, de Néni – zokogott Dorothy – ha legalább reggel csak tudnánk emlékezni!

- Igen, de néha emlékezünk. Néha úgy ébredünk, hogy emlékszünk egy álombeli érintésre vagy csókra, vagy szóra, ami annyira valóságos, hogy nem is akarunk felébredni. Ez a valóság – a közelség érzése – amire igazán emlékezünk, és ez nagyon édes és becses!

Néhány percig kényelmesen és csendben ültek a tűz előtt. Csak amikor Eleanor nagynéni betakarta őket, Dorothyból kitört a sírás.

- Óh, de Anya soha többet nem fog betakargatni bennünket!

- Próbáld meg nem sírni Dorothy, drágám. Csak gondold arra, hogy most lefekted a testedet pihenni, amíg elmész oda, ahol Anya van. Legyél vele éjszaka, még akkor is, ha nappal hiányzik neked. Te ismered a halált, és nem Anya, mert neked hiányzik a testi jelenléte. Utána gondold, hogy valamikor, amikor majd te is leveded ezeket a testeket, mint a kinőtt vagy elhordott ruhákat, amikor majd te is részesülsz egy békés, boldog pihenésben távol attól a világtól, ahol mindenki hadakozik, hogy tanuljon – újabb, jobb testekben édesanyád ismét veled lesz az ő újabb és jobb testében –, akkor ismét boldog leszel vele, aki most eltávozott egy időre. Jó éjszakát, drágáim.

Eleanor nagynéni halkán suttogott, mert a fáradt szemek már lecsukódtak, és Dorothy és Milton elindultak Álomvilág földjére.

6. fejezet: Az imádság

Piros betűs ünnep volt, amikor végül estefelé Dorothy és Milton apja megérkezett. A különleges alkalomból összegömbölyödtek mellette a tűzhely előtt, egy egész órával tovább maradtak a lefekvés idejénél, majd Apa felment velük a lépcsőn, és ő takarta be a gyerekeket az ágyban. Dorothy azt suttogta neki, amikor megpuszilta:

- Olyan jó ismét átölelni a drága apukámat!

Milton pedig álmosan utána szólt:

- Apa, reggel megmutatom az új kicsi uborkáimat.

Nem tudtak róla, de Apa sokkal több boldogsággal a szívében csatlakozott Eleanor nagynénihez, mint amennyit sok-sok napon keresztül érzett. Vidámság csillogott a szemében, amikor azt mondta sógornőjének:

- Észrevettem, hogy a gyerkőcöknek nem kellett semmilyen esti imát mondaniuk, Eleanor. Azt hittem, minden tisztességes gyerek elmondja az esti imáját.

- Akkor attól tartok, a te gyerekeid nagyon tiszteletlenek, Richard – válaszolta Eleanor nagynéni –, mert én azt tanítottam nekik, hogy amit a gyerekek esti imája¹ mond, az

¹ Itt kifejezetten az agolszász nyelvterületen a XVIII. század óta általánosan elterjedt gyermekimáról, a „Now I lay me down to sleep”-ről van szó, aminek a fordítása: „Most lefekszem aludni. Imádkozom az Úrhoz,

képtelenség. Az a kép, hogy egy Úr ül egy magas trónon, a kezei tele vannak gyermekek lelkeivel (amik nyilvánvalóan valamilyen könnyen kezelhető, kényelmes méretű anyagból vannak), amik számára van egy bő zsebe arra az esetre, ha a gyerek nem ébred fel újra – nekem úgy tűnik, hogy egyszerűen merénylet bármilyen gyermeki értelem ellen. Ugyanis a gyerek egy lélek – egy Észlelő – maga az Úr, aki azonos minden élet és létezés mindent átható és fenntartó princípiumával, és ez az egyedüli Isten, akit valaha is megismerhet, és akihez imádkozhat. Az igazi imádság valójában annak a belül levő magasabb Istennek az utasítása az alsó természet felé, hogy váljon vele eggyé. A szokásos ima egy könyörgés olyasmiről, amit még nem szolgált meg vagy érdemelt ki az imádkozó. Mintha saját lényünk *törvényét* fel lehetne függeszteni saját szeszélyünk alapján!

- Egyébként egyszer megpróbáltam átírni ezeket a kis verseket úgy, hogy a helyes gondolatokat sugallják elalvás előtt. Nem volt túl nagy szerencsém, mert egy költőre lenne szükség, de elmondom neked, és lehet, hogy megérted az alapgondolatot.

Most lefekszem aludni,
Eközben a lelkem virraszt.
A testem teljesen nyugodtan fekszik éjszaka,
A lelkem szabadon jár a fény birodalmában.

Óh, amit megismerek, hadd hozzam vissza
Hogy vezessen a szeretet és kötelesség,
Az öröm és fájdalom napi útján –
És így Isten szolgálatát fenntartsam.

- Látod Richard, ez világossá teszi a folyamatos létezést, azt, hogy mi nem a testeink vagyunk, és hogy miközben a testeink alszanak, a lelkeinknek megvan a saját életük, amelyekben kaphatnak és adhatnak segítséget és útmutatást. Nem tudom, hány léleknek lenne bátorsága folytatni, ha a lélek ezen életében nem alhatna, ami életben tartja a testi megpróbáltatások során. Még a bűnözők is felfüggesztik a gonoszsgot, amikor alszanak, és ez mindig magában hordja megjavulásuk magját.

- Nagyon érdekes, Eleanor. De a Miatyánkot is ilyen könnyen eltedted az útból?

- Richard, ugye tudod, hogy ez az egyetlen imádság, amit Jézus adott, és az volt az utasítása, hogy titokban kell imádkozni? Ha szeretnéd, elmagyarázom ezt neked is, ahogyan természetesen elmagyaráztam a gyerekeknek is. Tudod, elmondják ezt az imát iskola-kezdéskor, én pedig azt mondtam nekik, hogy bár sok ember mondja, csak kevesen értik, mit is jelent, és amikor a többiekkel együtt ismétlik, remélem, hogy emlékeznek ennek valódi jelentésére. „Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben” a *belül levő* Istent jelenti, aki mi vagyunk. („A Mennyek Országába belül van” – ez volt a tanítás.) „Szenteltessék meg a te neved” helyesen lefordítva „Mondassék ki a te neved” – egy ilyen kimondásnak megvan az a hajlama, hogy felkeltse a magasabb természetet, és magára vonja az alsóbb figyelmét. „Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod amint a földön, úgy a mennyekben” azt jelenti, hogy érvényesüljön a belül lakozó szellem akarat a testben. A testeink ugyanis a mi földjeink. A legegyszerűbb dolgot sem tudhatnánk meg a földről, ha nem lennének testeink, amiken keresztül megismertünk. „Add meg nekünk mindennapi kenyerünket” azt jelenti, hogy kapjunk szellemi táplálékot a magasabb törekvéseiktől. „Bocsásd meg a vétkeinket, ahogyan mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek” annak felismerését jelenti, hogy minden ember egyforma típusú, és ne ítéljük el vagy bélyegezzünk meg senki mást. „Mert tied a dicsőség” újra visszatérés az egyetlen Valóságához – lényünk valóságos részéhez – arról az alapról, amiből és

hogy tartsa meg a lelkemet. Ha meghalok, mielőtt felébredek, Imádkozom az Úrhoz, hogy vegye magához a lelkemet. stb.” – a ford. megj.

ahonnan minden tevékenységet kell végrehajtani. Az „Ámen” valójában az a kimondott „Szó”, amit gyakran látsz leírva a keleti írásokban – és OM-ként szerepel az „Ázsia világosságában” – a szanszkrit szó, ami a belül lévő Istent, minden dolog és teremtmény Én-jét jelenti.

- Hm, rendben, elég ésszerűnek hangzik. Hát, csak folytasd tovább a gyerekekkel, ha kedved van hozzá. Lehet, egy napon ők fognak engem tanítani. Ki tudja? Szinte biztos vagyok benne, ha az ő korukban tudtam volna ezekről a dolgokról, nem lettem volna olyan szegény, rémült kis egér, mint ami voltam. Tudod Eleanor, az a gondolat, hogy Isten néz engem minden pillanatban és kész rám lecsapni egy nagy bottal, ha nem jó dolgokat teszek, egy megalázkodó gyávát csinált belőlem!

- Nem mondhatták nekem, hogy Isten „jó”, ha olyan mindenbe belekötő volt állandóan a szemeivel. És már a pusztá gondolat is, hogy Isten vigyáz rám, amíg én alszom, azt érezte velem, hogy van valami szörnyű dolog, amitől félni kell, ha annyira vigyáznia kell rám. Természetesen, ahogy nagyobb lettem, megértettem, hogy egy ilyen Isten egyetlen embernek sem barátja, de azt tudtam, hogy szenvedek, ha rosszat csináltam, és arra a következtetésre jutottam, hogy ha a tőlem telhető legjobbat csinálnám, a legbölcsebb lény éppen az várná el tőlem. Legalább azt mondhatom, már nem vagyok gyáva alak, amióta felhagytam azzal az elképzeléssel, hogy Isten olyan, mint egy hatalmas, erős emberi lény.

- Szerencsés vagy Richard, mert nekem úgy tűnik, rengeteg felnőtt gyáva alak van a világon, mivel ők még mindig abban a mumus ember-istenben hisznek. Félnék meghalni és félnék élni, félnék embertársaiktól, egész idő alatt attól félnék, mit történhet a becses testeikkel – amik a valóságban egyáltalán nem ők. Természetesen a félelem mindig a tudatlanságból ered, és az a legszánalmasabb tudatlanság, ha nem tudod, hogy minden lény lényegét tekintve az egy Legfőbb Valóság – a Testvériség hatalmas láncolata le egészen a legkisebb atomig, hogy csak halhatatlanságunk egyedüli törvénye, az örök létezés az, ami az igazságot, a jutalmat vagy büntetést szolgáltatja, hogy az élet célja a tanulás, nem számít, milyen körülmények között. Valójában az egyetlen dolog, amitől félnünk kell az, hogy rosszat teszünk másokkal. De most már biztosan fáradt vagy Richard, ilyen hosszú utazás után. Nem szabad elvennem a beszédemmel a pihenésedet.

- Nem vagyok fáradt, Eleanor – válaszolta, ahogy ment fel a lépcsőn –, már pihentem, mintha friss levegőt szívtam volna. Jó éjszakát.

7. fejezet: Hogyan keletkezett a világ?

Apa megérkezésével a napok sokkal boldogabban lettek Dorothy és Milton számára. Minden reggel elsétáltak vele a bankba, ahol egész nap szorgoskodott, és nem sokkal négy óra után volt készen, hogy haza menjen velük. Azután mindannyian együtt dolgoztak a kertben, vagy, amikor eljöttek a rövid, hideg napok, olvastak, beszélgettek és benti játékokat játszottak Apával és Eleanor nagynénivel. Néha sietteték Apát, hogy gyorsan menjenek haza, mint azon az estén, amikor Eleanor nagynéni megígérte nekik, hogy vacsora előtt elmesélni, hogyan keletkezett a világ. Milton már egy ideje sokat gondolkodott ezen, és azt mondta apjának mellette szökdécselve:

- Apu, ez a város nem volt mindig itt, ugye?
- Nem, fiam.
- Sem ez az állam, sem Amerika?
- Nem, fiam.
- Akkor kellett lenni olyan időnek, amikor semmilyen világ nem volt?
- Így van.
- Akkor Apu, hol voltunk, amikor nem volt semmilyen föld, amin élhettünk volna?
- Mi mindig voltunk, Apu, így kellett lennünk valahol – vágott közbe Dorothy.

- Honnan tudod, hogy mindig voltunk, kicsi lány? – kérdezte Apa.
- Látod Apa, nem képzelhetjük el magunkat semmiként. Elképzelhetjük, hogy az egész világ, és minden benne elégett, és nem lehet semmit látni, csak a sötétséget, Csak éppen ki nézi a sötétséget? Mi, nem? Éppen mi, és ennyi.
- Teljesen igazad van, kislányom – válaszolta Apa, amint mentek be a házba – és el tudom képzelni, hogy Eleanor nagynéni meg fogja válaszolni Milton kérdését a ma esti történetében.
- Igen – kezdte Eleanor nagynéni – nekünk magunknak, az Észlelőknek, és csak nekünk, soha nem volt kezdetünk. Minden falu, vagy város, vagy ország, vagy földrész, vagy világ keletkezett és véget is fog érni. És sok világ volt ez előtt, amin most élünk, ami keletkezett, növekedett, hanyatlott és elpusztult – hogy ismét megszülessen másik világként.
- A Holdunk, ahogyan az égen látjuk, éppen egy ilyen régi halott világ, ahol egykor éltünk, de eljöttünk onnan, mert ott már nem maradt tanulni valónk. Az élet, ami egykor a Holdon volt, most egy másik testben a Földön van. Nagyon bölcs emberek, akik az égboltot tanulmányozzák, távcsöveken keresztül felfedezték emberi munkák nyomait ott, és sokan hisznek abban, hogy még mindig vannak lakói. Az igazság az, hogy a Hold egy lassan felbomló holttest, és akkorra, amikor készen fogunk állni, hogy elhagyjuk a Földet, a Hold teljesen el fog porladni, míg a Földünk vagy bolygónk lesz a következő, általunk megépítendő új Föld Holdja.
- Ahogyan nekünk is vannak nappalaink és éjszakáink, úgy a bolygóknak is megvan a maguk nappala és éjszakája. Amikor meghalunk, hosszabb éjszakai pihenésre megyünk, és a bolygóknak is megvan a hosszabb éjszakai pihenésük, sőt, magának az egész Univerzumnak is van egy nappala és éjszakája.
- Óh, igen, Néni, hol vagyunk olyankor? – kérdezte Milton türelmetlenül.
- Hol vagyunk akkor, amikor alszunk? Nem használjuk azokat a külső testeket, amiket látunk, bár használunk más, finomabb testeket, és felébredve ismét használjuk ezeket a külső testeket másnap. Ugyanígy van az Univerzum éjszakájában, nem használjuk azoknak a testeknek semmilyen részét, amiket az Univerzum nappalában használtunk. Abban az állapotban megosztjuk minden más lényel azt a tudást, amit bevittünk. Ekkor már többé nem vagyunk elválasztva egymástól, a létező legfinomabb testünk beleolvadva egyetlen szubsztanciába –, valamennyien Észlelők, de nincs mit észlelni, pihenve a Nagy Sötétségben, várva a Nagy Nappal eljövetelét.
- Látod tehát Milton, hogy nincs egyáltalán semmilyen „hol” – nem vagyunk *valahol* – éppen csak *vagyunk!* Amikor pedig eljön a Nagy Nappal, mindannyian ismét előjövünk, új testekbe öltözve, és szétválasztva felvállaljuk feladatainkat egy különböző világban. Nehéz, súlyos gondolatok, ugye drágáim? Sok, nálatok bölcsebb ember sem mondaná, hogy világosan érti ezeket.
- Jó. Csak képzeljük el, hogy ebbe a Nagy Sötétségbe nézünk. Idővel valahol benne meglátunk egy fénypontot megjeleni, majd más pontokat, amik hamarosan elkezdnek további fénypontokat összegyűjteni, ahogyan egy hógolyó gyűjti össze a havat, majd pedig keringeni egy tüzes ködfelhő körül, ami ekkor még hideg. Ez a ködfelhő az, amit napjainkban csillagköd- vagy nebula- anyagnak neveznek. Latinul a „nebula” szó felhőt jelent. Ezt láthatjátok tiszta éjszakákon az égen abban, amit úgy mutattam meg nektek, hogy az a „Tejút”. Most már gondolhatjátok azt, hogy amit néztek, lehet, hogy egy új világ megformálására készülődik ebben a hatalmas Univerzumban.
- Ahogyan ez a felhős, ködös hideg tűz forog körbe-körbe, a mozgással egyre sűrűbbé és fényesebbé válik – mert eleinte hígabb volt még a levegőnél is – és olyan sűrűvé válik, mint a víz. Azután, amikor a golyó külseje lehűlik és megszilárdul, készen is van a föld, bár belül olyan rendkívül forró, hogy tényleges ki is fut, és így hoz létre hegyeket és völgyeket a lehülő földkérgen – ahogyan ezt látjátok az iskolában a domborzati térképeiteken.

- Néni, és akkor azonnal voltak fák és virágok, mint ahogyan most vannak? – kérdezte Dorothy.

- Óh, nem – folytatta Eleanor néni. – Amikor ez a mi bolygónk teljesen új volt, víz borította, nagyon meleg víz, a benne növekvő növények és állatok szörnyűek voltak, hatalmasabbak, mint bármi, amit el tudtok képzelni. Az emberek pedig olyanok voltak, mint az óriások – nem hasonlítottak az emberekre, ahogyan most kinéznek, hanem gömbszerű alakjuk volt csontok nélkül, és szinte átlátszóak voltak, mint a kocsonya. Az ember 18 millió évvel ezelőtt kezdett el csontokat növesztetni.

- Ugye, nehéz elképzelni ilyen hosszú időt, még ha az ember élhet száz évig is? És nem tűnne butaságnak, ha azt a néhány évet a földön olyan nagyon-nagyon öregén élnénk? De tudjátok, életek ezreit éltük le, más testekben.

- Nos, sok évmillióba telt, amíg a föld kihült, megszilárdult, és ilyen kicsi lett, mint most, olyan kisebb emberekkel és állatokkal, amelyek méretben illenek hozzá. Ne feledjétek, egész idő alatt a bolygó sok változáson ment keresztül. Mi a rajta élt emberek ötödik nagy fajába tartozunk, és miután mindent megtanultunk, ami ebben a fajban megtanulható, hatalmas áradások és földrengések fognak bekövetkezni, amelyek a hegyeket a tenger fenekére küldik, és olyan földeket fognak felhozni, amik egykor egy most ott eltemetett kontinenshez tartoztak, és egy új földrész fog születni. Állandóan valami hasonló történik fokozatosan. Emlékeztek a szörnyű árvizekre és földrengésekre szerte a világon, de különösen Japánban, 1914 januárjában? Az igazán nagy változás nem jön el addig, amíg a föld tengelye el nem billen, és ettől ott lesz nyár, ahol most tél van, és ott lesz tél, ahol most nyár van. Mindez olyan messze van, a távoli jövőben, hogy nem érdemes törni rajta a fejünket, csupán megmagyarázza azt, hogy miért találnak trópusi állatok csontjait és trópusi növények maradványait Grönlandon.

- Mielőtt azonban ez az új hatalmas kontinens kiemelkedik az óceánból, hogy a nagyszerű 6. faj azon lakjon, még az 5. faj két, alfajnak nevezett osztályának kell megszületnie. A 6. alfaj most kezd kialakulni itt, Amerikában, bár csak majd 16 ezer év múlva fog teljesen megérkezni. Akkor is majd sok változás fog történni a vizekben és szárazföldekben. Ez a faj további 25 ezer év múltán fog felkészülni az 5. faj következő, egyben utolsó, 7. alfajára. Majd amikor a hetedik alfaj ideje is lejár, a természet nekifog a tavaszi nagytakarításának, és felkészül a 6. gyökérfaj fogadására. Ez is jó sok időbe fog neki tartani, a természet soha nem siet.

- Valahogy úgy gondolom, hogy ha mindig észben tartjuk, milyen hatalmas az élet, milyen régóta létezik a világunk, mi magunk milyen sok testben és fajban éltünk korábban, hogyan változik szüntelenül óriási világunkban minden, és csak mi magunk – az Észlelők – maradunk változatlanok, hogy lássunk minden változást, akkor könnyebb lesz önzetlennek maradnunk, és úgy tevékenykedjünk, amivel segíthetünk a természet minden munkájában és változásában, valamint minden embertársunknak, akik ezekben élnek és tanulnak.

Ekkor azonban Norah vacsorához hívta őket, és így a kérdéseknek meg kell várniuk a következő napot.

8. fejezet: A Mesterek

- Eleanor néni – kezdte Milton másnap reggel a reggeliző asztalnál – nem értem, hogyan ismerheti bárki is az évmilliókkal ezelőtti világokat, amikor azok olyan sokszor elpusztultak. Te honnan tudsz ezekről, és honnan tudod, hogy mindez igaz?

- Ugye drágám, te tőlem tanulsz, mert én többet tudok nálad? Pontosan így, én meg azoktól tanulok, akik idősebben és bölcsőbbek nálam. Mindig van valaki, akitől tanulni lehet, és mindig van valaki, aki tanít.

- Óh, Néni – vágott közbe Dorothy – én is ezen gondolkodtam. És ki volt, aki tanított, amikor ez a világ keletkezett? Nem volt az összes ember a földön új?

- Mindenkinék új teste volt az új földön, Dorothy. De tudod, valamennyiüknek voltak más testeik más földeken. Így az első Tanítók ezen a földön azok voltak, akik, amikor a Hold olyan volt, mint a mi Földünk most, a legbölcsebb emberekké fejlődtek, és választhatták azt, hogy átjöjjenek az új földre, hogy segítsenek és tanítsák azokat, akik már fiatalabb testvéreiké váltak.

- Ezek a Tanítók még mindig a Földön vannak, Néni? – kérdezte Milton.

- Néhányan biztosan. Ott vannak, ahol a legjobban tudnak segíteni. Lehet, hogy néhányukra egy ennél idősebb földön volt szükség, és átadták ennek a földnek a munkáját egy másik Tanítónak, akinek szintén óriási bölcsessége van. Bárhol is legyenek, ott vannak, ahol a legnagyobb szükség van rájuk, mert bölcsek. Nekünk pedig drágáim, soha nem szabad elfelejtenünk, ahogyan ezek a Bölcsesség Mesterei bölcsebbek nálunk, úgy vagyunk mi bölcsebbek, mint mondjuk az afrikai bennszülöttek. És ahogyan a Bölcsesség Mesterei segítenek bennünket, noha nem is látjuk őket, úgy kell nekünk önzetlen gondolatokkal és cselekedetekkel segíteni őket, az afrikai bennszülötteket, az erdők állatait és a legapróbb homokszemet a tengerparton. Valamennyien az Élet hatalmas lépcsőjén lépdelünk felfelé, és az ember minél magasabbra megy, annál magasabb fokot hagy maga mögött a mögötte haladók számára.

- Akkor, Néni, úgy tűnik, mintha nem számítana, hogy gazdagok és híresek vagyunk-e, csak az, tudjuk-e, hogyan segítsünk másoknak, ugye?

- Így van, Milton. A világ minden gazdagsága és hírneve haszontalan, ha azt nem mások segítésére használják. A gazdagság és hírnév önmagában nem rossz, csak akkor, ha önző módon tettek rá szert, és önző módon használják. Ha megpróbálunk szolgálni, ahelyett, hogy nekünk szolgálnának, lehet, hogy nem leszünk nagyon híresek, és nem leszünk nagyon gazdagok, de tudni fogjuk azt, amit a gazdagok nem tudnak megvenni. Ez pedig az a tudás, amivel az Idősebb Testvérek rendelkeznek.

- Azt kérdezted, Milton, hogyan tudhatja bárki is, milyen volt a föld évmilliókkal ezelőtt. Ezek a bölcs Idősebb Testvérek megőrizték azoknak az időknek és valamennyi, a földön már kihalt vagy még mindig létező faj feljegyzéseit.

- Ugyanolyan könyveik voltak, Néni, mint nekünk most? – kérdezte Dorothy.

- Értsétek meg, hogy a könyveik nem úgy néztek ki, mint a mieink. Néha a feljegyzéseket fémlapokra, viasztáblákra, pálmalevelekre vagy kőre írták. Nem tudátok ezeket elolvasni, bár az olvasókönyvből már tudtok olvasni, mert többé már nem használt nyelv jeleivel írták, amiket csak a nagy tudósok tudnak elolvasni sok éves munka és tanulás után. Általában ezeket a feljegyzéseket földalatti, sziklába vágott barlangokban őrizték meg, akár mélyen a sivatag homokja alatt, amely felgyűlt a betemetett városok fölött. Miközben ugyanis sok város és faj pusztult el, mindig volt valaki, aki megmaradt tanúnak, akinek meg kellett őriznie az ősi feljegyzéseket, amíg eljön az idő, hogy az emberek bölcsen felhasználják azokat. Akkor az Idősebb Testvérek elküldenek egy Tanítót a világba, hogy tanítsa, amit ezek a feljegyzések tartalmaznak, és többet is, amit csak úgy tudnak átadni másoknak, hogy elmondják nekik.

- Ahogy majd nagyobbak lesztek, meg fogjátok találni ezeknek a Tanítóknak a neveit minden fajnál a történelemben. Nagyjából 40 éve, hogy elküldték az utolsó Tanítót. A világ Madame Blavatsky néven ismerte, Wm. Q. Judge pedig segített neki a munkájában.

- Madame Blavatsky tanulmányozta ezeket az ősi írásokat, és lefordította nekünk a mi nyelvünkre, és az egész életét arra áldozta, hogy világossá tegye nekünk ezeket az igazságokat. Így amikor azt kérdezitek, honnan tudom, hogy ezek a távoli dolgok igazak, akkor azt kell mondanom nektek, hogy számomra igaznak látszanak, mert összhangban vannak sok feljegyzéssel és minden ténnyel, amit látok és tudok. Madame Blavatsky világosan megmutatja nekem, mennyire ésszerű az egész világmindenség, és mert minden mást, amiről beszélt,

önmagamnak be tudtam bizonyítani, hogy igaz, így megbízom abban, hogy ismerte azokat a dolgokat is, amelyeket még nem bizonyítottam be önmagamnak.

- Akkor a Madame volt a legbölcsebb ember, akit valaha ismertél, Néni? – kérdezte Dorothy.

- Igen drágám. Nem is tudnám megértetni veletek, mennyire bölcs volt. De egyébként Európa legbölcsebb emberei beültek hozzá, és meghallgatták, és akármennyire is különböző volt a hitük, soha nem tudták őt megcáfolni.

- De azt mondtad ugye, hogy az Idősebb Testvérek küldték? Miért nem ők maguk jöttek, Néni?

- Hát, tudjátok, ha ők jöttek volna, olyan gyönyörűen és tökéletesen, mint amilyenek, az emberek leborultak volna előttük, és imádták volna őket, ahelyett, hogy az igazságot kutatták volna, és maguk gondolkoztak volna. Akkor pedig az emberek semmivel sem váltak volna bölcsebbé, mint korábban voltak, ugye? Küldtek tehát egy olyan embert, akinek ugyanolyan teste van, mint mindannyiunknak, hogy a figyelmünket ne a testre vagy a személyre fordítsuk, hanem az általa tanított szavakra és leckékre. Most pedig természetesen, ennyi év után felismerjük, hogy csak egy Nagy Lényt lehetett megbízni ennek a munkának az elvégzésével.

- Hol élnek ezek az Idősebb Testvérek, Néni? – kérdezte Milton.

- A világ minden részén élnek, bár kevesen tudják, hogy éppen hol vannak. Azok, akik Madame Blavatskyt tanították, a magas Himalája-hegységen túl élnek. De fontosabb, hogy azt kell megtanulnunk, ami tanulnivalót átadtak nekünk, minthogy azon törnénk a fejünket, hogy hol laknak, és mit csinálnak. Mivel mi magunk nem vagyunk nagyon bölcsek, nem tudjuk megérteni az ilyen Bölcsek életét.

- Azt akarod mondani Eleanor – vágott közbe Apa –, hogy Jézus ezeknek az Idősebb Testvéreknek az egyike volt?

- Egészen biztos. És nem furcsa, hogy amikor ezek a Hírhozók eljönnek, olyan kevesen vannak, akik felismerik a nagyságukat? Csak évszázadok múltán kezdték el az emberek meglátni a lenézett ácsban, József fiában a nagy tanítót. Azt tanította, amit Buddha és Konfucius is tanított. Mindezek a nagy Tanítók ugyanazokat a nagyszerű dolgokat mondják az embereknek. Mindannyian ismerik egymást. Ugyanazokat a dolgokat ismerik Igazságként. Ugyanarról a helyről, ugyanazzal a küldetéssel jönnek – hogy elmondják az embereknek azokat a dolgokat, amik igazak, és amik elvezetik őket a bölcsességhez.

- Az emberek gyakran büszkék a tudásukra és önteltek, és nem szeretik azokat a gondolatokat, amelyek azt mutatják, hogy tévedésben vannak. Azok, akik azért jönnek, hogy igaz gondolatokat hozzanak, nem büszkék vagy önteltek, és mivel nem fűjják a trombitáikat, ahogyan az átlagember teszi, néhány kivétellel semmibe veszik őket. Majd ahogyan telnek az évek, lassanként előveszik az ő gondolataikat – ahogyan a régi gondolatokról az új felfedezések bebizonyítják, hogy tévesek – és az emberek végül megértik, hogy egy Hírhozó volt közöttük, aki csak igaz gondolatokat akart átadni, ők pedig nem ismerték fel vagy voltak neki hálásak.

- Óh, Néni – kérdezte Dorothy lélegzetvisszafojtva –, tegyük fel, hogy egy ilyen Bölcs együtt élne velünk minden nap, akkor honnan tudnánk, hogy ő bölcs?

- Tudod drágám, nem azért, mert bárki is azt mondaná neked, hogy ő bölcs. Annak alapján tudnád, hogy mit mond. Ha azt mondaná magáról, hogy ő egy bölcs, tudnád, hogy ez nem lehet igaz. Minden korban a Nagy Tanítók soha nem azt mondták az embereknek, hogy nézzék őket, csak azt, hogy nézzék az igazságot, amit hoztak. Akkor tanulmányozhatnád a szavaikat, hogy lásd, megmagyaráznak-e minden mást is, amit már ismersz. Ugyanis ha igazuk van, akkor minden dolgot mindenhol megmagyaráznak, és semmit nem hagynak ki.

Ekkor Apa felugrott, adott nekik viszlát-puszit, ezt mondva:

- Szaladnom kell a bankba, hogy idejében beérjek. Este találkozunk, gyerkőcök!

9. fejezet: Korábbi kontinensek

- Tudod, Néni – kezdte Dorothy egyik reggel a reggelinél – még sokkal jobban szeretem a földrajz órákat, amióta elmesélted, hogy keletkezett a világ, hogyan változik és növekszik. A térképen pedig látom azokat a valóságos helyeket, ahol egykor szárazföldnek kellett lennie, amelyek összekapcsolódtak ezekkel a hatalmas földrészekkel, majd leszakadtak a kontinensről, szinte el tudom képzelni ezeknek a szárazföldeknek az alakját, amilyenek akkor voltak. Ha ma este haza hoznám a földrajzkönyvet, esetleg meg tudnád mutatni nekünk, pontosan hol vannak ezek a földrészek eltemetve az óceánok alatt? És a nevüket is meg tudod mondani?

- Jól van, drágám – válaszolta Eleanor néni – ez biztosan jó szórakozás lesz mindannyiunknak. Csak a nevekkel kapcsolatban természetesen nem szabad elfelejtenetek, hogy mi a jelenlegi kontinens és a mostani nagy faj nyelvét használjuk. Miközben vannak Bölcsék, akik ismerik az ősi neveket, ismerik azokat bármilyen általunk beszélt nyelvtől teljesen különböző formájukban, de nem lenne értelme, ha ezeket elmondanák nekünk. Így ezeknek az eltemetett kontinenseknek a neveit a mi nyelvünkön adjuk meg. Pontos térképet sem tudok nektek mutatni ezekről az egykori kontinensekről, csak egy általános elképzelést, hogy hol volt egykor az adott szárazföld. Érdekes lesz ezeken együtt végigmenni vacsora után. Hozd haza a földrajzkönyvedet, én pedig előkeresem a földgömböt, ami az emeleten van, az segíteni fog nekünk.

Eleanor néni ilyen módon írta le azokat az eltemetett szárazföldeket azon az estén, miközben csendes eső esett odakinn, és tette barátságok fészekké a házat korszakok madártávlátából nézve.

Az első szárazföld az Északi sarkot koronázta egy koponyatetőhöz hasonlóan, és „Az Elpusztíthatatlan Szent Földnek” nevezik. A Bölcsék azonban azt mondják, hogy ez a szárazföld még mindig ott van, ahol először létrejött, és mindig ott lesz, amíg csak a föld el nem pusztul. Valójában sem Peary kapitány, sem Dr. Cooke nem érte el soha az Északi sarkot, ami egy beltengeren túl van, messze-messze a hó és a jég fagyott birodalmán túl. Néhány sarkkutató látta ezt a tengert, de azt gondolták, hogy délibáb volt.²

Akkor most képzeljük el, hogy a „koponyatető” a világ feje, és hogy a belső tenger a nyaka. Ez esetben az fogjuk találni, hogy a második kontinens – Hiperborea – a vállaira terjed ki délre és nyugatra a nyaktól, és magába foglalja mindazt, amit most Észak-Ázsiaként ismerünk. Fogtok olvasni erről a földről, amikor majd eljuttok az ókori Görögországhoz az iskolában, bár a könyvek alapján azt gondolhatjátok majd, hogy az csak a görögök egyik különös tündérmeséje volt. Látjátok tehát, hogy Észak-Ázsia a legrégebb szárazföld, amit napjainkban ismerünk, és sorban benépesítette a második, a harmadik, a negyedik és az ötödik faj.

Jobban el tudjátok képzelni ezt a földrészt ezen a földgömbön. A Spitzbergák legészakibb részének vonala fölött kezdődött, és a nyugati félteke oldalán tartalmazta azokat a szárazföldeket, amiket most a Baffin-öböl foglal el, a szomszédos szigetekkel és hegyfokokkal. A keleti féltekén elért egészen Kamcsatkáig. Látjátok, a kontinensnek lópatkó alakja volt, a belső széle összekötötte a mostani Grönland északi részét Kamcsatka északi részével Kelet- és Nyugat-Szibéria partjain keresztül, míg a lópatkó alsóbb íve valószínűleg Grönland déli

² A XX. században a repülőök, a tengeralattjárók, majd a műholdak nem találták meg ezt a beltengert és a szárazföldet. Ez nem azt jelenti, hogy egyáltalán nem létezik, csak azt, hogy jelenleg a sűrű fizikai szinten nincs megnyilvánulva. (Feltehetően ugyanez vonatkozik a legendás Shamballára is.) H.P.B. többször felhívja a figyelmet, hogy a Mesterek tanításait nem szabad mindig a sűrű anyagba beleragadt elménkkel értelmezni. – a ford.

végétől Kamcsatka déli részéig tartott. E lópatkón körül mindenhol természetesen egy hatalmas óceánt kell elképzelnünk, amelyből még más szárazföldek fognak kiemelkedni a harmadik faj használatára. Az ő kontinensüket Lemuriának fogjuk nevezni.

Nem szabad azonban úgy képzelnünk, hogy egy régi kontinens egyszerre elsüllyedt, és egy új emelkedett ki ugyanígy, hogy elfoglalja a helyét. A harmadik kontinens tartalmazott valamennyit a második kontinens fő szárazföldjéből, majd a második kontinens földje szigetekké vált, közöttük öblökkel és szorosokkal. Azután a szárazföld folytatta kiemelkedését déli irányban, ahová a második kontinens a föld vállaként képzeltük el, most pedig egy hatalmas testet formáz meg. Csak képzelj el egy földrészt, ami elég nagy, hogy magába foglalja az Indiai-, az Atlanti- és a Csendes-óceánokat! – Nézd, vonalakat húzok a térképedre, csak hogy megmutassam annak általános alakját. Itt ismét leginkább egy lópatkó-alakkal találkozunk, a beltenger pedig, ami a közepét jelenti, lefedi Afrika és Európa nagy részét, valamint a Himalájától északra levő területet Ázsiában, miközben megmaradt a második kontinens földjének nagy része, és látjuk a Brit-szigeteket kiemelkedni a tengerből. A mostani Ausztrália ennek az óriási kontinensnek a maradványa, amely elért egészen Amerikáig, beleértve Kalifornia és Közép-Amerika egy részét is. Majd tovább Alaszkáig, amit nem szakított le a Bering-szoros.

Ezt követően Atlantisz kontinense emelkedett ki az óceán fenekéről, vagy mondhatjuk, hogy nőtt ki Lemuria atlanti részéből, miközben a Csendes és Indiai óceáni rész darabokra hullt. Atlantisz befedte az egész észak- és dél-atlanti területet, az észak- és dél-pacifikus terület egyes részeit, és voltak szigetei még az Indiai-óceánban is. Valójában, ha valakinek volt hétmérföldes csizmája, akkor el tudott gyalogolni Indiából egyenesen Amerikáig anélkül, hogy vizes lett volna a lába. Ez az oka annak, hogy nekünk ugyanazok a fáink és virágaink vannak, mint más kontinenseknek, mert valamikor azok egybefüggő területek voltak.

Nagyon sok mindent lehet Atlantiszról elmondani. Sok tudós írt róla, és amikor majd idősebbek lesztek, fogtok találni egy egész erről írt könyvet (Donnelly Atlantisza), ami beszél az emberekről, művészetükről, tudományukról és építészetükről. Ugyanis azok az atlantisziak nagyon bölcsök voltak! Volt nyelvük, ABC-jük és könyveik. Sok olyan dolgot ismertek, amiket mi csak most próbálunk felfedezni. Jobb repülőgépeik voltak, mint nekünk most, jobb telefonjaik, és sokkal bölcsőbb orvosaik. Szinte minden nap történnek új felfedezések, amik ezekre az ősi emberekre mutatnak. Még az ősi egyiptomiak sem voltak annyira bölcsök, noha az ő tudásuk is Atlantiszból származott.

Nem érdekes, hogy az Atlantisz név tényleg az, amit használtak erre a régi kontinensre? Nem görög szó, ahogyan képzelnénk. Egy „Atlan” nevű város létezett Darien-ben, amikor Kolumbusz megtette a felfedezését, és van számos szó a tolték nyelvben, ami ehhez tartozik. De Amerika is egy bennszülött szó. Közép-Amerikában van egy hegylánc, amit „Americ-nek” neveznek, és sokkal valószínűbb, hogy Amerikát erről nevezték el, mint Americo Vespucciról. (Egyébként az ő neve Alberico és nem Americo volt.)

Ezt az Atlantisz kontinens magas hegységeiről lehetett felismerni – mint ahogyan Lemuriát hatalmas folyóiról. (A Wealden Angliában az egyik ilyen hatalmas történelem előtti folyó medre.) A Sziklás-hegység és az Andok akkor emelkedtek ki, a Himalája, az Azori-szigetek és a Tenerife-csúcs pedig egy másik hegylánc része volt. Az óceán mélyén most is megtalálható egy 2700 m magas hegygerinc, ami 3000 vagy 5000 km-re nyúlik ki a Brit-szigetektől Tristan d'Acunha-ig, összekötéssel Északnyugat-Afrika és Dél-Amerika partjaival, közel az Amazonas torkolatához. Ezeknek a hegygerinceknek rendkívül magas hegységeknek kellett lenniük abban az időben. Afrikának csak az északnyugati része emelkedett ki a vízből akkoriban, de az össze volt kötve Spanyolországgal, és szárazföld kapcsolta össze Spanyolországot és a Brit-szigeteket is.

Nos, Atlantisz több millió éve kezdett széttöredezni. Hét nagy szigetre vált szét, amelyek közül a legnagyobb 850 ezer éve tűnt el. Az egyik kicsi maradványa, Atlantisz utolsó darabja, amit a görögök Poseidonisnak neveztek, 11 ezer éve süllyedt el.

Eközben azonban kialakulóban volt az ötödik nagy kontinens. Először Afrika emelkedett ki az óceáni iszapból, jóval azelőtt, hogy Franciaország és a Brit-szigetek kiemelkedtek. (Csak gondoljatok bele, ezek a szigetek négyszer süllyedtek le és emelkedtek ki ismét!) Ami most a Szahara-sivatag, egy nagy tenger volt. De később Afrika elvált Spanyolországtól, amikor az óceán beömlött, és létrehozta a Földközi-tengert, és akkor a Szahara terméketlen homokpusztsággá vált. Úgy képzelem, hogy Amerikában valamennyi közép-nyugati államot víz borította a korai atlantiszi időkben, de kiszáradtak, és a Mississippi és a Nagytavak lecsapolták, hogy megfeleljenek az ötödik kontinens céljaira. Dél-Amerika maga emelkedett ki egyre jobban az óceánból. Európával hasonló történt. Most pedig nézzük meg az eljövendő változásokat. Ugyanis lesz egy másik kontinens, és még egy másik. Az egykori Atlantisz részei ismét felemelkednek, hogy ezekhez a kontinensekhez tartozzanak, és nyilvánvalóan sok most ismert szárazföld le fog süllyedni a tengerbe.

- 16 ezer év azonban hosszú idő ahhoz, hogy kivárjuk, ugye? Csak figyelni fogunk – nem várni – és tanulni a megfigyelésből, ugye gyerkőcök? Nem, ma este nincs egyetlen kérdés sem. Futás ennyivel aludni! – Eleanor nagynéni mosolygott, amint pusztit adott Dorothynak és Miltonnak, és az ágyba küldte őket.

10. fejezet: A tündérek

Ünnepnap volt Dorothy és Milton számára, amikor Apa felhajtott a kavicsos kocsi behajtón a házhoz egy csillogó új autóval – ami éppen elég nagy volt, hogy beférjen az egész család, és elég kicsi ahhoz, hogy maguk meg tudják őrizni a csillogását és a jó futási jellemzőit. A kocsi sok ünnepnapot hozott a következőkben, minden vasárnap és ünnepnap alkalom volt egy vidéki kirándulásra piknik-kosarakkal és termosz palackokkal, néha pedig horgászbotokkal is. Mindig volt hely Eleanor nagynéni valamelyik barátja számára, vagy Dorothy vagy Milton vidám kis csapatának, akiknek a jó szórakozása szinte annyi örömet okozott a családnak, mint maga a kirándulás. Az egyik ilyen ünnepnap, egy gyönyörű szurdokban tett kirándulások történt, hogy a gyerekek sok mindent megtanultak a tündérekről, akiket korábban nem ismertek. Így történt a dolog:

Vidáman száguldva a napsütötte sétányon, bejutottak egy hosszú zöld, bors- és akác-fákból álló árkádsorra – az akác virágai úgy csillogtak, mint nagy gyöngyszemek a zöldben –, itt-ott a bors bogyói úgy piroslottak, ahogyan a rubinszemek tudnak.

- Óh, óh – kiáltott fel Dorothy – nem gondoljátok, hogy ez lehetne Hamupipőke valódi sétánya, amire lejött, hogy találkozzon a tündérherceggel?

- Ugyan, Dorothy! – válaszolta a komoly tekintetű Louise Tabor – Nem tudtad, hogy az csak egy tündérmese? Valójában nincsenek tündérek. Ez ugyanolyan, mint a Télapó, csak elképzelés!

Dorothy arcát zavarodottság felhőzte be, és Eleanor nagynéni felé fordult, a szemeiben a kérdéssel, amire a Néni úgy érezte, mindenképpen válaszolnia kell valahogyan, hogy a dolgokat rendbe tegye.

- Nos, Louise – kezdte Eleanor nagynéni lassan – sok embert ismerek, akik úgy gondolkodnak, mint te a tündérekkel kapcsolatban, de van nagyon sok más ember, aki igenis hisz bennük, sok olyan ember, aki a múltban írt róluk, talán jobb lenne, ha alaposabban megvizsgálánk ezt a dolgot.

- Most, ahogy haladunk, csak nézzetek előre a nap felé, nagyon átható nézéssel. Nem láttok ott mozgásokat – páraszerű, hullámzó formákat, amik forognak és szökellnek?

- Igen, igen! – felelték a gyerekek egy pillanat múlva. – Mik ezek?

- Ezek aprócska életek a légkörben – mondhatjuk azt, hogy az anyag, amiből a levegőtündérek felépülnek, azok, amiket koboldoknak vagy szilfeknek nevezünk. Ugyanis

sokféle tündér van. Azokat, amelyek a tűz-elemben lakoznak, szalamandereknek nevezik, a vízben lakókat nimfáknak és sellőknek, míg a földben lakókat gnómoknak és elfeknek. Lehet, nehéz megérteni, hogy ezek a homályos levegőalakok hogyan hoznak létre apró emberi alakok formáit úgy, hogy bárki észreveheti őket, de valójában a valódi emberi lények gondolatai azok, amik alakot adnak nekik.

- Tudjátok, minden gondolat, amit kigondolunk, kirepül a térbe, azt mondhatjuk, hogy ezeknek a kicsiny elementális életek szárnyain, ezek szállítják, amíg a gondolat erejét fenntartjuk. Ezért olyan elengedhetetlen dolog helyes, igaz gondolatokat gondolni. A gondolatok tényleg élnek, megvan a maguk teste, valódi dolgok. Így segíthetnek vagy bánthatnak bárkit, akit megérintenek.

- Akkor tehát értitek, ugye, hogyan van tényleg egy Mikulás ott, ahol az emberek hisznek benne, gondolnak rá, és létezőként ábrázolják? Ugye látjátok, hogyan vannak jó és gonosz tündérek? Természetesen több tündér olyan országokban lakik, mint Anglia vagy Írország, mert a föld öreg, és az emberek gondolatai évszázadokon keresztül lakóhelyet adtak ott a tündéreknak. Számos angol embert ismerek, akik találkoztak egy addig nem látott kicsi vízi nimfával egy nyugodt tavacska mellett, vagy láttak egy apró elfet, ami ott csücsült egy himbálódzó virágon. Az egyik walesi úr pedig, akit mindketten ismertek, a mai napig emlékszik azoknak a tündéreknak a látványára, amiket öreg dadája mutatott neki, amikor az erdőben kószáltak.

- Akkor úgy gondolja, Miss Eleanor – kérdezte Louise –, hogy Hamupipőke története igaz?

- Nem igazán jelenthetem ki, hogy egyáltalán nem lehet igaz, Louise, a Tündérvilágban. Ugyanis hozzátok hasonlóan soha nem láttam olyan tündéretet, amiket a mesében leírnak, és a nyelvüket sem ismerem. De azt gyanítom, hogy minden tündér ahhoz hasonlóan beszél és cselekszik, ahogyan azok az emberek gondolják, akik látják őket. A mi elbűvölő Grimmünk talán teljesen csak a képzeletéből ásta elő a mesét, de lehet, hogy tényleg értette a tündéretet, ami azt illeti. Tudjátok, hogy minden könyv, amit a legjobban szeretünk, nem valóságos emberekről szól, hanem az író elméjében olyan élénken megrajzolt emberekről, hogy számunkra is úgy beszélnek és cselekednek, mint ahogyan a valóságban is beszélniük és cselekedniük kellene az adott körülmények között. A szívényben és rokonszenvünkben igaznak és valóságosnak érezzük őket, gyakran valóságosabbnak és igazabbnak, mint sok embert, akiket minden nap látunk, és akikkel beszélünk. Olyan sok mese van a tündéreknak nevezett kicsi ember alatti lényekről, hogy ehhez hasonló módon igazak is lehetnek, ugye értitek?

- Olyan sok minden történik állandóan körülöttünk, amit nem veszünk észre. Ugye, nem is gondolnátok, hogy a tündérek azok, akik azokat a kicsiny forgószeleket keltik, amik nyugodt mezőkön kavarognak? Emlékszel Dorothy, az egyik nap, amikor együtt varrunk, letettem a tűt és a gyűszűt, és kimentem a szobából egy percre? Amikor visszajöttem, nem láttam se a tűt, se a gyűszűt, és kérdeztelek, hogy te vetted-e el. Te pedig azt mondtad: „Nem, Néni”, és segítettél keresni. Miután mindenhol megnéztük a szobában, visszamentem a székemhez, és ott volt előtte az asztalon szem előtt a hiányzó tű és a gyűszű! Te nem gyanakodtál tündérekre, ugye, drágám? De valamilyen csintalan apró elementálok voltak, amik ezt tették velünk. Természetesen a tű és a gyűszű egész idő alatt ott volt, csak az elementálok eltakarták a tekintetünk elől. De ne feledjétek gyerekek – figyelmeztette őket Eleanor nagynéni mosolyogva –, nem szabad ezután az elementálokat okolni mindenért, ha nem találtok dolgokat! Egyébként ilyen szinte kizárólag fém tárgyak esetében történik. Ezek a kis kotnyelesek nem tudnának így bánni egy könyvvel, vagy sapkával, vagy kesztyűvel, vagy piknikkosárral!

- Tehát nem szabad rászoknunk olyan gondolkodásra, hogy az emberek, az állatok, a madarak, a halak és a rovarok az egyedüli élő dolgok a világon. Vannak olyan életek, amelyeknek a tevékenységét normálisan nem látjuk, mint ahogyan vannak színek, amiket egyes emberek látnak, mások meg nem, magas és alacsony hangok, akiket egyesek hallanak,

mások pedig nem. Lehet, hogy fogok tudni többet is mondani a tündéerekről, miután a szurdokba érünk.

Annyira gyönyörű szurdok volt, sziklával és a tisztán csobogó víz fölé hajló fákkal, ami kék volt a kavargó tavacsákban, és fehéren habzó a sziklákon. Mindkét oldalon a patak fölött hegyfalak magasodtak, a madarak pedig vidáman feleseltek szomszédjaikkal a fák tetején. Ebéd után Apa és Milton elindult egy felfedező „hegymászásra”, míg a lányok és Eleanor nagynéni álmosan az autókázástól és kielégítve farkaséhségét, összegömbölyödtek a földön a patak mellett pihenni. De nem sokára Dorothy felkiáltott:

- Eleanor néni, honnan jön a zene?
- Mihez hasonlóan hangzik, Dorothy?
- Olyan, mint egy zenekar, ami nem túl messze van. Te nem hallod, Louise?
- De igen, Dorothy – mondta Louise. – Azt hallgattam, amikor beszéltél, de most már nem hallom.

- Nincs semmilyen zenekar 80 km-en belül, lányok – nevetett Eleanor nagynéni vidáman. – Ugye nem tudtátok, hogy a tündéereket hallgatjátok?

- Óh, de Miss Eleanor – mondta Louise – annyira valóságos és hangos volt! És hogyan *tudtak* a tündérek kürtökön játszani?

- Gyerekem, természetesen nem játszanak kürtökön, de a zene, amit hallottál, olyan, mint ami a tündérek – vagy elementálok, ez esetben a víz-elementálok – által készített kürtökből szól. A vízre úgy gondolhattok, mint egy hanglemezhez hasonló valamire, amire az elementálok feljátszanak valamit. De én hallottam ilyet sokkal közelebb is a házunkhoz, és amikor erről beszélek nektek, akkor lehet, hogy világosabban megértitek, hogyan keletkezik a zene.

- Emlékeztek, hogy nagyon csöndben voltatok, amikor a zenét hallottátok, szinte már leragadt a szemetek alváshoz? Ekkor történt, hogy a belső fületekből meghallottátok, – valójában nem hallgattátok és nem is fordítottatok figyelmet a külső dolgokra. Így nagyon régen az egyik éjszaka, egy heves zivatar folyamán azt vettem észre, hogy azt szeretném, hogy a járdán haladó emberek jobban odafigyelnének azokra, akik szeretnének este 11-kor aludni. Hangosan nevetgéltek és beszélgettek, és különösen Mrs. Harter hangját ismertem fel. Azt gondoltam, hogy biztosan egy partit rendezett, és a vendégei éppen akkor távoztak. Képzéjétek el a megdöbbenésemet, amikor eszembe jutott, hogy három napja elutazott, és még egy hétig nem fog haza jönni! Még jobban figyeltem, és hallottam Chester hangját kötekedni és az anyját, aki élesen, veszekedve válaszolt neki. De még apátok hangját is hallottam, amint benneteket szólított! Ekkor esett le a tantusz. Nem messze a hálószobám ablakától van a vízvezető árok a mi házunk és Chesterék között. A víz zajosan folyt lefelé, és mindezek a hangok a vízben voltak! A víz lejátszotta a közelben élő emberek szavait és nevetését, amit az elementálok vettek fel. A felvételek a levegőben készültek, és a víz rendelkezik azzal a képességgel, hogy hallhatóvá tegye azokat!

- Amint rájöttem az egész jelentésére, elégedetten a másik oldalamba fordultam, és elaludtam.

- Így a zenekar játéka, amit ma hallottál, lehet, hogy száz km-ekre innen rögzült a légkörben, és a levegőtündérek elhozták ide, ebbe a gyönyörű szurdokba, hogy a víztündérek lejátsszák a felvételt.

- Eleanor néni – mondta Dorothy – már meséltél a föld-, a levegő- és a víztündéerekről. Mondanál nekünk valamit a tűztündéerekről is?

- Nagyon kevés mást mondhatok, mint amit magatok is láttatok. Néha nagyon titokzatos dolognak tűnik, hogy több tüzeset fordul elő ugyanazon a környéken, nagyjából egy időben, amire nem lehet szemmel látható okot találni, és így minden tűzről kijelentik, hogy spontán gyulladás okozta. Pedig ezek a csintalan tűz-elementálok munkái. Emlékeztek mindketten, amikor Mr. Flower háza leégett, a lángok milyen dühöngően álltak ellen a víznek, és

falták fel a faanyagokat? Mindannyian úgy éreztük, mintha valamilyen könyörtelen szörny dolgozna! És jó okunk volt így érezni, ahogyan most már tudjátok.

- Nos, ilyenek a nyilvánvalóan pusztító elementálok, de vannak olyanok is, amelyek akár városokat is építenek! Városok képeit tartják benne a levegőben úgy, ahogyan elképzeltük, hogy zenék hangfelvételeit tartják, és valahogyan emberek látják ezeket a belső szemükkel, és ez ráveszi őket arra, hogy kezdjék el megépíteni. Nagyon kevés ember tudja, miért épül olyan sok város más, régen eltemetettek fölé, mint Troy, Pompei és Herculanium. Nagyon kevés ember tudja, hogy a városok miért az egyik irányba növekednek előbb, és nem egy másikba, amiről pedig azt gondolhatnánk, hogy ésszerűbb, kedvezőbb lenne. Az elementálok (az egykori emberek gondolatformái, amik még mindig élnek a légkörben) azok, amik az újonnan érkezőket azokra a helyekre vonzzák, mint a mágnes vonzza a vasreszeléket, és azokba az irányokba terelik őket, amik egykor már léteztek.

- Óh, köszönöm, Miss Eleanor – mondta Louise –. Nagyszerű dolog ilyesmiket tudni, és azt gondolni, hogy van valódi ok a tündérek létezésére!

Ebben a pillanatban Apa és Milton visszatértek felfedező útjukról, hogy elmondják nekik, hogy találtak édes vénuszhajakkal és galambvirágokkal teli patakpartot. Nem mondták, hogy azokat tündérek is növesztették, de ha Dorothy és Louise kicsit kémkedtek volna utánuk, ugye nem csodálkoznánk, ha megpillantottak volna egy kicsi elfet, amely egy galambvirágon ringatózott?

11. fejezet: Szellemek – Az ember hétszeres természete

Csak egy pár nappal a szurdokba tett kirándulásuk után Dorothy futva jött haza az iskolából, hogy Eleanor nénit lerohanja egy másik kérdéssel.

- Néni, ugye tényleg vannak szellemek ugyanúgy, mint tündérek?

- Igen drágám, vannak. De mitől fordult ez meg a fejedben?

- Tudod, „Az Álmosvölgy legendáját” olvastuk ma délután az iskolában, és az azt mondja, hogy a szellemek azért tevékenykednek azon a környéken, mert az emberek hisznek bennük. És éppen ez az, amit te a tündérekről mondtál. Miért van az, hogy a történetekben az emberek soha nem félnek a tündérektől, viszont halálra rémülnek a szellemektől? Mi a különbség, Néni?

- Azt hiszem, az az oka, hogy a tündérek apró, pici lények, a szellemek pedig „életnagyságúak”. A szellemekről általában azt feltételezik, hogy elhunyt emberek, akik visszajárnak az élő emberek világába. Valójában azonban az ember természetesen mindig él, és csak a teste az, ami darabokra hullik. Amint az ember elhagyja a földet, várja, hogy újra visszajöhessen egy csecsemő testében. Korábban már mondtam nektek, hogy vannak belső testeink is ezen a húsból, vérből, csontból és izomból állón kívül. A fizikai test állandóan változtatja molekuláit és atomjait, és nem sokáig néznénk ki ugyanannak a személynek, ha nem volna egy minta vagy belső modelltest, amibe az új molekulák és atomok bele tudnánk nőni. Ezt a modelltestet általában az „asztrális testnek” nevezik. (Az „astra” csillagot jelent, és így az „asztrális” csillaganyagból állót jelentene, de ebben az esetben csupán a fizikai testnél finomabb anyagból állót.)

- Amikor tehát az ember „meghal”, ahogyan mondjuk, egyszerűen kicsúszik ebből a fizikai és asztrális testből, és még finomabb testeiben folytatja tovább életét. De eközben a földön a fizikai teste szétbomlik, és ugyanez történik az asztrális világban, az asztrális teste is darabokra hullik, csak még lassabban, mint a fizikai test. Olyan ez, mint egy ember fényképe, aki egykor benne élt, és olyan erős hatást tett rá korábbi tulajdonosának gondolatai és vágyai, hogy az *élő* emberek által serkentett elementálok ezt a fényképi embert szemmel látható, valódi tevékenységre és beszédre ösztökélhetik. Általánosságban ez minden, amit egy

„szellem” jelent, mert az teljesen más dolog, amikor a halálkor vagy röviddel azután a távozó megjelenik azoknak, akiket a legjobban szeretett asztrális formájában. A „szellemeknek” csodás dolgok végrehajtását tulajdonítják, amiknek a valóságban teljesen más okuk van.

- Ami a szellemeket illeti, tudjátok, milyen az, amikor Apa az autót vezeti egy sima úton. Tegyük fel, hogy leállítja a motort, és a kocsi még sok métert halad tovább saját lendületével. Minél több gázt adott előtte, az autó annál tovább gurul. Ugyanígy van az emberek asztrális testeivel, akik a legtöbbet az evésre, ivásra és más önző örömökre gondoltak, és csak nagyon keveset az élet finom, gyönyörű dolgaira, ők tovább élnek az asztrális világban. Ezért van, hogy a kísértetek, vagy az úgynevezett „szellemek” soha semmilyen bölcs dolgot nem mondanak. A valódi ember nincs ott, hogy beszéljen, az csak a régi földi gondolatok visszhangja, amit az elementáloknak meg kell szólaltatni. Azt feltételezni, hogy a kísértetek valódi emberek, olyan butaság, mint azt feltételezni – ahogyan Judge mondta –, „hogy egy lakatlan házban hagyott sok betanított papagáj azoknak az embereknek a lelkei, akik egykor ott éltek, és akik a madarak gazdái voltak, ... egy függöny mögött levő jó papagáj elhitetheti, hogy egy értelmes ember rejtőzött el a pillantásod előtt, mert olyan hangon beszél, amit meghallasz, és olyan szavakkal, amit megértesz.

- Így tehát nyilvánvalóan semmi ok arra, hogy féljünk a szellemektől, és az is nyilvánvaló, hogy semmit nem nyerünk azzal, ha róluk töprengünk. A félelem annak nem ismeretéből fakad, hogy mik is ők. Mi elég bölcssek vagyunk ahhoz, hogy gondolatainkat és figyelmünket mindennapi életünk abban a világban végzendő kötelességei és szolgálatai felé fordítsuk, amelyben élünk. Van itt éppen elég bölcsesség, hogy vezessen bennünket, és van éppen elég testben tartózkodó lélek, hogy segítsen, anélkül is, hogy lélek nélküli testek társaságát keressék. Valójában az ilyen keresésnek komoly veszélye van. És olyan sok rejtély van az orrunk előtt ebben a világban is, amit felfedezhetünk és megismerhetünk.

- Azonban szeretném, ha többet mesélnél azokról a más testekről, amikkel rendelkezünk, Eleanor néni – mondta Milton sóvárogva. – Hány testünk van, és miért van egynél több testre szükségünk?

- Egyszerre csak egy kérdést, kisfiam, kérlek – válaszolta Eleanor néni. – Az egyikre pedig azzal fogok válaszolni, hogy emlékeztetek, milyen sok minden hét a természetben. Hét szín van a szivárványban – lila, sötétkék, kék, zöld, sárga, narancs, piros. Hét hang van a hangskálán. A test minden hét évben teljesen kicseréli az atomjait. Hét nyílás van a fejen – szemek, orrlyukak, fülek és száj –, és amikor majd később fiziológiát fogtok tanulni, kis hetes csoportokat fogtok találni az egész testben. A hetünk hét napja a természet e természetes rendjét követi.

- Nos, mi testekként a nagy természet pontos másolatai vagyunk. Mint ahogyan a földünknek hét teste van, úgy nekünk is. Nem tudnánk élni ezen a szilárd földön, ha nem lenne hozzá tartozó testünk. A levegő koboldjai nem tudnának a levegőben utazni, ha „testük” nem lennének levegőből. És ugyanígy, ha a földünk élete hét hozzátartozó testben zajlik, akkor nekünk is a föld testeivel hasonló testeink vannak, amikben azt kell tanulnunk, amit bárhol tudni kell.

- Emlékeztetek, amikor arról beszéltünk, hogyan keletkeznek a világok, először egy tüzes ködként áradnak ki a Nagy Sötétségből. Mi ott voltunk, és vannak testeink abból a hideg tűz-anyagból. Egyesek ezt éterikus testnek hívják. De még ezelőtt a test előtt volt egy még finomabb gondolaterő, ami pedig olyan volt, mint az árnyék, amit a legfinomabb szellem-anyag vet, amely minden test alapját alkotja, és valamennyit tartalmazza.

- Utána következett az anyagnak egy gáz-szerűbb állapota, és ekkor ebből készült testeink voltak. Akkor a levegő volt a lakhelyünk, majd pedig az asztrális állapotba jutottunk, végül a földi, legszilárdabb testeinkkel. Nem szabad azonban ezekre a különböző testekre szétválasztottként gondolnotok. Még csak annyira sem válnak szét, mint egy vöröshagyma héjai! Mondtam nektek, hogy az asztrális test az, ami miatt megtartjuk hasonló kiné-

zetünket, de láthatjátok, hogy a fizikai test annyira összekeveredik vele, hogy nagyon kevés olyan ember van, aki gyanakodik az asztrális test létezésére. Nem gyanítják, hogy csak egy belső füllel hallanak, egy belső látással látnak, és hogy minden érzékünk és idegünk az asztrális testhez tartozik. Vegyük példaként Apa pipafüstjének anyagát. Látjátok, hogy *benne* van a levegőben, mégis tudjátok, hogy pipafüst, ami különbözik a levegőtől, ami körülveszi, és a magasba emeli. Tehát a különböző testeink határozottan testek, viszont átjárják és áthatják egymást.

- Mindezeket a testeket használjuk, akár tudatában vagyunk ennek, akár nem. Amikor ébren vagyunk, főleg az asztrális és a fizikai testünket használjuk, de amikor alszunk, az időnkét finomabb testekben töltjük. Látjátok, *mi* soha nem vagyunk tétlenek. Az élet (ami mi vagyunk) valamilyen módon, valahol mindig folytatódik tovább. Amit pedig tanulunk ezekben a finomabb testekben, valamikor majd képesek leszünk akkor is tudni, amikor ébren vagyunk. Ez jelenti majd azt, hogy tényleg és valóban ébren vagyunk. Így a nagy Bölcsesség Mesterei mindig ébren vannak földi testeikben. Képesek a finomabb testeiket úgy használni, ahogyan akarják, és emlékeznek.

- No de Néni! – kiáltott fel Dorothy csodálkozva – úgy érted, hogy ezek a Bölcsék soha nem álmodnak?

- Igen, valóban így értem. Tegyük fel, hogy holnap az álmokról fogunk beszélgetni. Szeretnétek ezt, drágáim? – kérdezte Eleanor nagynéni.

- Óh, igen, Néni. – értettek egyet mindketten. Milton pedig odasúgta Dorothynak:

- Álmodjunk ma éjszaka valami egészen különlegeset, nővérkém!

12. fejezet: Az álmok

Másnap reggel, ahogy Milton lejött reggelizni rózsás arccal és csillogó szemekkel, Eleanor néni halkán kuncogott:

- Úgy látom, ez a kisfiú az elmúlt éjjel nem álmodott! Egyébként nem emlékszel semmire, ugye Milton?

- Nem, Eleanor néni, semmire nem emlékszem. De nem azt mondtad egyszer, hogy mindenki álmodik, minden éjszaka?

- De igen, mindenki a mély alváshoz vezető útja során átmegy az álmok földjén, és onnan visszajövet az ébredés felé is áthalad az álmok birodalmán. De mindenkinek saját álmovilága van, mint ahogyan saját gondolatai vannak, amikor ébren van. Nincs két olyan ember, aki valaha is ugyanazt az álmodta volna. Vannak viszont különböző típusú álmok. Az egyik fajtáját Milton alaposan megismerte, mielőtt rájöttünk, hogy neki éjszaka kényeret kell ennie tejjel. A teste ugyanis túlságosan fáradt volt ahhoz, hogy elfogyasszon egy bőséges vacsorával, és így eléggé nyugtalan volt ahhoz, hogy továbbítsa a zavaró híreket az agyhoz. Ekkor az Észlelő figyelni kezdte a szegény kis fáradt agy impulzusait ahelyett, hogy a mély alvás állapotába vonult volna el. Ilyen kellemetlen álmaid voltak, ugye, Milton? „Rém-álmok” – mindenki így nevezi azokat.

- Látod, ez olyan, mintha az agy az ébrenlétből a mély alváshoz vezető átjáróban volna. Ennek falaira az Észlelő a nap folyamán mindenféle képet felakasztott, és az Észlelő mindezeket összekuszálva nézi, ha a teste nincs kényelemben, amikor megpróbál átmenni az átjárón. Viszont ha a test kényelemben van, akkor az Észlelő pontosan a helyes sorrendben nézi azokat, amint elhalad mellettük, és elfelejti a képeket, amíg vissza nem jön az átjárón keresztül az ébrenlét felé. De amit a mély alvásból látott, azt felébredve összekapcsolja az átjáróban levő képekkel, és így nem lehet biztos abban, mi is történt ott, az átjáró másik oldalán levő világban.

- Te álmodtál valamit, tesó? – kérdezte Milton.
- Igen – válaszolta Dorothy. – De Eleanor néni, ha szabad, inkább nem beszélnek róla most.

- Természetesen, drágám, ne mondj semmit, hacsak nem akarod. Néha az emberek azzal veszítik el a kivételes álmok értelmét, hogy feleslegesen újra és újra elmondják azokat. Egyébként meg itt az ideje indulnotok az iskolába.

Azon az estén azonban, amikor mindenki csendben ült a tűz fényénél, Dorothy megszólalt:

- Eleanor néni, azt hiszem, most szeretném, ha tudnál az álomról. Anyáról álmodtam. Úgy tűnt, együtt sétálunk alkonyatkor egy gyönyörű kertben. Túl sötét volt, hogy Anyát tisztán lássam, de a virágok ragyogtak, mint a csillagok. Éreztem az ibolyák illatát, a liliomok pedig olyan ragyogók voltak fehér és arany színükben, hogy szinte visszafojtottam a lélegzetemet, amikor néztem őket. Egész idő alatt a kezem Anya kezében volt, de nem beszélünk addig, amíg végül el nem érkeztünk egy sötét falhoz, és akkor Anya átölelt, és azt mondta: „Most szaladj el, Kislányom”.

- Ennyi volt az egész álom, de amikor felébredtem, úgy tűnt, mintha Anya ott állna az ágyam mellett. Nagyon nyugodtan és csendben feküdtem, és csak éreztem őt ott, amíg ki kellett nyitnom a szememet. És akkor tudtam, hogy már elment.

Mindenki csendben volt néhány pillanatig.

- Ez egy *valódi* álom volt, drágám – mondta Eleanor néni. – Az érzésem, amikor felébredtél, annak az emléke volt, ami történt, miközben távol voltál, ott, a mély alvás földjén. Biztosan Anyával voltál ott. Visszafelé jövet az agy átjáróján keresztül láttál ilyen ragyogó szépségű képeket, mert ami valójában történt az, hogy az agyadban előjöttek a leggyönyörűbb képek, amik mindig is ott voltak felakasztva.

Ekkor Apa megkérdezte:

- Eleanor, miért van az, hogy az emberek gyakran álmodnak balesetekről vagy halálról, amik egy idő után a valóságban is megtörténnek?

- Ez egy másik típusú álom, Richard, figyelmeztető álom. De meg kell értened, hogy nem lenne lehetséges megálmodni ilyen eseményeket, ha az okaik már nem lennének mozgásban. Az Észlelő, látva az okot a mély alvás belső látásával, csupán természetes módon követi azt annak hatásához a külvilágban. A hatás mindig be van csomagolva az okba, ahogyan a virág be van csomagolva egy apró magba. Vagy nézheted úgy is az ok-okozat törvényét, mint egy érme két oldalát. Nem mondhatod az érme egyik oldaláról, hogy az az érme [vagy törvény], mivel mindkét oldal hozzá tartozik. Nos, egy mély alvásban látott szörnyű katasztrófa vagy halál eseménye valószínűleg megrázza az agyat, hogy emlékezzen – éppúgy, ahogyan a legátlagosabb ember is néha nagy hőssé válik, amikor az ébrenléti életben egy szörnyű katasztrófa megrázkódtatja, hogy hirtelen és gyorsan, a legbelsőbb lelkéből emlékezzen –, és olyan magasztosan cselekedjen, mint az a lélek.

- Gyerekek, egyszer megkértetek, hogy meséljek nektek azokról a más testekről, amikkel akkor rendelkeztetek, amikor korábbi életekben éltetek. Azt mondtam, hogy ez nem tudom megtenni. De eléggé valószínű, hogy amint az évek peregnek le, néhány pillantást vehettek egyesekre álmaitokban. Akár még azokat a neveket is megismerhetitek, ahogyan akkor hívtak benneteket, amikor azokban a testekben éltetek. Mindegyik fel van jegyezve a mély alvás földjén.

- De Néni – kérdezte Dorothy –, hogyan tudjuk megmondani, hogy az egy elmúlt élet álma volt, vagy csak a jelenlegi képeinek összekeveredése?

- Igen Néni – tette hozzá Milton –, vagy valami, amire egy könyvből vagy valaki más elbeszéléséből emlékezünk?

- Ezt sok esetben könnyen lehet ellenőrizni. Nyilván okos dolog először megvizsgálni, van-e az álomnak bármilyen nyilvánvaló oka, és ha találunk ilyet, akkor fogadjuk el

azt. Ha viszont minden végiggondolás ellenére sem találunk semmilyen okot, akkor eléggé valószínű, hogy más életek emlékéiről van szó. Ismerek embereket, akik olyan jeleneteket álmodnak meg, amikről soha nem olvastak, hallottak, el sem képzeltek, hasonlóképpen soha nem hallottak eszközeikről, ruházataikról és az idegen emberekről, mégis az álmaikban nem éreznek semmi furcsaságot, mivel maguk is a jelenetek résztvevői, és ugyanúgy vannak felöltözve, mint a többi szereplő. Az „én vagyok Én” érzésük egyszerűen oda tartozik. Mivel pedig ez az „én vagyok Én” az, ami mi vagyunk, és ami soha nem tud elképzelni létezését, ugye teljesen valószínű, hogy az „Én” teremthet kapcsolatot mély alvásban más életeivel? Ez egyébként tény, amit egyszer majd bebizonyíthatok magatoknak.

- Ah, azt hiszem, értem, Eleanor – folytatta Apa. – Ez az „én vagyok Én” érzés az, ami mutatja a különbséget egy elmúlt élet álma és a jelenlegi álma között. Nem igaz az, hogy az álmunk pusztán a fantázia termékei? Az Észlelő megragad néhány agyban levő képet, és arra felépít értelmetlen tevékenységekből és eseményekből egy valódi tornyot? De abban az esetben az „én vagyok Én” a jelenlegi élet körülményeihez és testéhez tartozik, és ezt tudjuk. Jól mondom?

- Igen – bólintott Eleanor nagynéni.

- Néni – mondta Dorothy –, az iskolában néhány lánynak van álmoskönyve, és azt mondják, az tartalmazza az álmok jelentését. Tényleg így van?

- Nem, kedvesem, biztos vagyok benne, hogy nem. Minden álmodó különböző módon álmodik, és csak az álmodó tudja megfejtani, hogy mit jelent az álma.

- Nos, vannak más típusú álmok is, mint amikről beszéltünk. Nagyon sokkal több dolgot lehet megtudni valamennyi típusról, mint amit eddig elmondtunk. De végül a fontos dolog az, hogy tartsuk meg a gondolatainkat önzetleneknek, igazaknak és tisztáknak a nap folyamán, akkor a mély alvás földjére vezető utazásaink a szépséggel fognak összekapcsolódni úgy, hogy visszajövet az ébrenlétbe felfrissülten és lelkesen állunk neki napi feladatainknak. Szép álmokat tehát a kislányoknak és kisfiúknak – mosolygott Eleanor nagynéni, ahogyan terelgette felfelé a lépcsőn Dorothyt és Milont, miközben Apa utánuk szólt:

- Én is fenn leszek, amikor készen vagytok, gyerekek.

13. fejezet: A devacsán és a születés

Dorothynek és Miltonnak volt néhány nagyon barátságos játszótársa. Az egyikük Eloise Moore volt, aki kb. két háztömbnyire lakott, egy teniszpálya boldog birtokosa, ahol sok vidám órát töltöttek. Ott történt, hogy az egyik napon találkoztak Helen Brown-nal, egy kicsi, csillogó szemű lánnyal, akiről úgy tűnt, hogy a nyelve hegyén a kérdések végtelen változata van, amikor megálltak a játékokban a játszók között. Dorothy és Milton gyakran látták őt a szomszédban és az iskolában, de korábban soha nem beszélgettek.

- Ugye a nagynénétekkel éltek, Milton? – Milton bólintott.

- Az anyukátok meghalt, és felment a mennybe?

- Nem – válaszolta Dorothy, amint Milton habozott a válasszal. – Az én drága anyukám még mindig él, de csak a mély alvás földjén találkozunk vele.

- Ez különös – mondta Helen. – Az én anyukám azt mondta, hogy a mennyországban van az angyalokkal.

Bár a gyerekek folytatták a játékot, biztosak lehetünk abban, hogy nem felejtették el Helen megjegyzését, és Eleanor nagynéninek este majd el kell magyaráznia nekik a „mennyországot” és az „angyalokat”.

- Ugyanúgy olyan sok „mennyország” van, drágáim – mondta Eleanor nagynéni –, mint ahány álom és álmodó. Sok ember úgy gondol a „mennyországra, mint egy helyre, ahová a lelkek mennek, amikor elhagyják testeiket, és ahol örökké élnek angyalokként, ra-

gyógó fehér köntösöket öltve, és dalokat énekelve annak a Lénynek a dicsőítésére, akit ők Istennek neveznek (emlékeztek, egy ilyen Istenről beszélt Chester egyszer). Így azoknak az embereknek, akik ezt gondolják, valóban ilyen fajta „mennyországba” fognak jutni, miután levetik testeiket, és valószínűleg évezredekig töltenek ott, mielőtt ismét visszajönnének a földre egy csecsemő testében.

- Vannak emberek, akik azt gondolják, hogy nincs más élet, csak ez a jelenlegi földi. Nekik, amikor meghalnak, alig van „mennyországuk”, hanem nagyon gyorsan visszajönnek a földre, nagyon kicsit bölcsebben az elmúlt leélt élethez képest.

- Aztán vannak mások, akik tiszta, önzetlen életet éltek, akik úgy gondolnak a „mennyországára”, mint valamilyen pihenési helyre, amiről nem tudhatnak semmit, amíg el nem érik. Az ő „mennyországuk” egy teljes boldogság állapota lesz – körülvéve mindazokkal, akik kedvesek nekik –, ami lehetővé teszi, hogy olyan magas eszmékre törekedjenek, amiket fizikai testben esetleg tagadtak. De semmilyen „mennyország” sem *hely*, nem jobban, mint a mély alvás földje.

- Emlékeztek, beszéltünk a hétszeres testeinkről. Nos, azt mondhatjuk, hogy a „mennyország” egyszerűen a legfinomabb belső testeink egyikének éltető eleme ugyanúgy, amint tudjuk, hogy a víz a halak életerőeleme, a levegő pedig a madaré. Látjátok, valódi testeinkben benne van minden alkotóelem. Az egyik elemben élni nem azt jelenti, hogy a többi elem több ezer km távolságban van. Csak egy gondolat, ami elvisz bennünket az egyikből a másikba. Egy gyönyörű, önzetlen gondolat behelyez bennünket a „mennyországba”, egy rossz gondolat pedig távol tart attól, és a boldogtalansággal, szomorúsággal és elégedetlenséggel láncol le.

- Egyébként ugyanazok az emberek, akik egy helyként gondolnak a „mennyországára”, azt is gondolják, hogy van egy gonoszság *helye* is, amit „pokolnak” neveznek. Az egyszerűen a szenvedés a gonosz gondolatok miatt, amiket a fizikai testünkben érzünk.

- Én szeretem a „devacsán” teozófiai nevet – ami „az istenek helyét” jelenti –, mert kifejezik a lelkek állapotát, amelyek befejeztek egy életet a testben, és felkészülnek egy másikra, mert ennek a szónak soha nem tulajdonítanak *hely* jelentést, mint ahogyan egy szép városnak.

- Akkor Néni – kérdezte Dorothy lélegzetvisszafojtva –, a devacsánnak olyannak kell lennie, mint a *valódi* álmoknak, amiket néha visszahozunk a mély alvásból?

- Igen, drágám, ennél jobban le sem lehetne írni.

- Néni, mit gondolsz, Anyának milyen típusú devacsánja van? – kérdezte Milton.

- Nos, mindenképp biztos vagyok abban, hogy ott van a fia, lánya és a férje.

Úgy gondolom, velük osztja meg az örömeit, bármik is legyenek azok. Ugye emlékeztek, mennyire nagyon szerette a zenét? Teljesen valószínű, hogy a devacsánban a zenében dolgozza ki mindazokat a gyönyörű dolgokat, amiket szeretett volna megteremtetni, amikor a földön volt, de amik soha nem voltak lehetségesek, főleg mert figyelmét két kicsi gyerekére szentelte.

Ekkor Apa dugta be a fejét az ajtón:

- Fiam, segítesz most nekem kitakarítani az autót?

- Igen Apa, egy pillanat, és felveszem az overálomat. Megbocsájtasz, Néni?

Ezután Eleanor nagynéni és Dorothy kettesben folytatták a beszélgetést.

- Tudod, Dorothy, a gyönyörű devacsáni álmának a legjobb része az, hogy amikor Anya visszajön, magával hozhat valamennyit az ott szerzett zenéből. Lehet, hogy egy napon a földön ő fogja komponálni a valaha írt leggyönyörűbb altatódalokat, olyan dalokat, amelyek megérintik a világ minden emberének szívét.

- De Eleanor néni, hogyan fog valaha is visszakerülni a földre. Egyáltalán nem értem, ez hogyan fog történni.

- Ez egy hatalmas misztérium mindenki számára, Dorothy drágám, de a leggyönyörűbb misztérium. Annyira szent dolog, hogy soha nem beszélünk róla, csak azokkal, akik

a legközelebbiek és legkedvesebbek a számunkra, és akik a legjobban értenek bennünket. Ezt abból értheted meg helyesen, ahogyan éreztél az Anyával kapcsolatos álmodról. Az szent dolog volt, de a születés misztériuma még annál is sokkal szentebb.

- Először is ne feledjük, hogy amikor Anya teste megfáradt és itt meghalt, akkor beleszületett a devacsánba. Mielőtt azonban elhagyta a testét, látta felvillanni egyfajta mozgó képek formájában az egész életét, és megtudta mindennek a jelentését. De még a devacsánban is elfárad végül, és felkel a vágy benne, hogy ismét visszajöjjön a földre, ekkor pedig a devacsáni teste megszűnik létezni. Amikor ez bekövetkezik, egy újabb felvillanás megmutatja neki, hogy a következő földi élete milyen lesz. Ekkor lesz tényleg kész ismét visszajönni, mert mint édesanyátok, meghal a devacsán számára.

- De hogyan fogja tudni megtalálni az apját és anyját, Eleanor néni? És a következő alkalommal is kislány lesz?

- Először az utóbbi kérdésre, Dorothy. Lehet, hogy kislány lesz, de lehet, hogy egy kisfiú testére lesz szüksége legközelebb. Amire a léleknek szüksége van, azt találja meg. Viszont nem kell semmit sem keresnie a szüleit. Pontosan olyan, mintha egy lyuk nyílna meg előtte az égben – kizárólag neki – és csak azon keresztül tud haladni.

- Fogják a szülei keresni, Eleanor néni?

- Igen, azt hiszem, fogják. Lehet, hogy nem tudnak erről beszélni, de mélyen belülről, és a mély alvás földjén fogják tudni. Az apa és az anya közötti szerelem is a nagy misztérium része, és tudod, az úgy működik, mint egy mágnes, amihez a lélek visszatérni vágyik. A lélek megismeri az anyját, amikor megtalálja, és várja a lehetőséget, hogy megépítse saját lakhelyét az ő segítségével.

- Eleanor néni, akkor nem a gólya hozza a gyerekeket. Éppen hogy maguktól jönnek?

- Nem, azt sem mondhatjuk, drágám, hogy maguktól jönnek, bár természetesen a gólya-történet csak azoknak a szülőknek a kitalálása, akik annyira keveset tudnak a misztériumról, hogy nem törődnek azzal, hogy belekezdjenek az igaz magyarázatba a gyerekeiknek. Senki, soha nem jött a világra mások segítségével nélkül. Egy lélek lehet közel az anyához, akihez meg kellene érkeznie, de a szülők visszautasítják, hogy belépjen az életbe. Ez azt jelenti, hogy tanulmányoznunk kell a testet egy kicsit, és meg kell értenünk, milyen csodálatos és értékes dolog.

- Az egész természet ellentétpárokból épül fel. Tudod, van meleg és hideg, és nem tudnánk, hogy boldogok vagyunk, ha néha nem lennénk boldogtalanok, nem ismernénk a fényt a sötétség nélkül. Így a férfi teste is szükségszerűen ellentéte a nő testének, és együtt képeznek megfelelő alapanyagot egy új élet testéhez. Vannak különleges szervek ehhez a legcsodálatosabb folyamathoz, és könnyen meg tudod érteni, ezek azok a szervek, amelyekről ösztönösen nem azt mondjuk, hogy egy ilyen értékes módon használt eszközök.

- Úgy tűnik, minden szervünknek két különböző használata van. Mindegyik eszköz is a hulladék kezelésére, de a másik felhasználása magasabb rendű és sokkal fontosabb. Milyen keveset érnének a szemünk számunkra, ha nem volnának más szempárok, amik visszatanéznak ránk! És milyen kevés hasznuk lenne a füleinknek, ha senki nem beszélne, amit meghallhatnánk? Soha nem tudnánk semmit tanulni, vagy bármit csinálni, ha az nem más egyénekért volna, akiknek megvannak a saját érzékszerveik, amikkel megkapják a tudást tőlünk. Ugyanígy használjuk azokat a titkos szerveket is. Az apa átadja egy értékes folyadék szentséges adagját. Az anya befogadja azt egy olyan helyen, amit ilyen alkalmazási célra szenteltek. De egyedül sem az apa, sem az anya nem tudja ezt megtenni, a szeretet az, ami a lélek eljövételéhez szükséges csodát végrehajtja.

- Emlékszel, amikor Apa elmagyarázta, hogy keletkezik a víz két gázból? Két rész hidrogén és egy rész oxigén egy üveglombikban különálló gázok maradnak, amíg elektromos áramot nem vezetünk a lombikba. Akkor kipattan egy szikra, és a két gáz átalakul víz-

zé. Ugyanígy a szerelem az elektromos áram, ami egyesíti az értékes életfolyadékokat az anya testében, és a gyújtószikra egy új fizikai test központja. Ugyanis az anya testével egybeolvad a várakozó lélek testtervezete, és ennek alapján az új fizikai test elkezd növekedni.

- Ez elég csodálatos, ugye, drágám? De ami ezután következik, éppen ennyire csodálatos. A Hold tízszer fogy el és hízik meg, mielőtt a kicsiny test készen áll arra, hogy kijöjjön a meleg fészkből ide, a mi világunkba. Egész idő alatt az anya látja el a szükséges anyagokkal abból, amit megeszik. Vannak a bölcs tündérek, amelyek ezt az anyagot szállítják és helyre teszik a sötétben, kalapács és fűrész hangja nélkül. A munka teljes csendben készül el, és óh, milyen tökéletesen!

- De hogyan jön ki a baba arról a sötét helyről, Eleanor néni?

- Nos, amikor a baba készen van, a templom ajtajai megnyílnak neki. Egyszerűen ennyi. Amikor pedig a kicsi előjön, felsír, a régi emberek azt mondták, hogy azért, mert tudja, hogy ismét eljött az idő, hogy komolyan elkezdje az iskolát. Azt is mondták, hogy amikor meghalunk, akkor kell mosolyogni, mert az iskolának vége van egy időre.

- Nos, kedves Eleanor néni, ez egy gyönyörű történet. Mindig emlékezni fogok rá. Azt hiszem, még jobban fogok törődni a testemmel, most már tudom, milyen csodálatos módon készült.

- Igen, és milyen csodálatos módon készül mindenkor. A te kis tested évek alatt fel fog nőni, és egykor a szent misztériumok templomává fog válni.

- Van egy másik dolog is, amit ne felejts el, drágám. Amit elmondtam neked az emberi lény születésének folyamatáról, ugyanez a folyamat játszódik le magában a világban, amelyben élünk. Ugyanilyen módon hozták létre a természet nagy erői a Földünket és az egész Naprendszer!

- Óh, Eleanor néni, csak a világ nem olyan érdekes! – kiáltotta Dorothy, ahogyan kéz a kézben elindultak az ebédlőbe, ahol Apa és Milton már várták őket.

14. fejezet: Magvak

Mrs. Moore egy nap felhívta Eleanor nagynénit, miközben a gyerekek iskolában voltak.

- Egy különös megbízatásból hívom, Miss. Broughton – kezdte Mrs. Moore. – Napról napra egyre jobban meglep, ahogyan Eloise elkezdett gondolkodni. Például éppen tegnap talált egy kicsi döglött kenderikét a narancsfa alatt. Azt dúdolta neki, hogy „Szegény kistestvér!”, majd rám mosolygott, „De hamarosan egy napon egy új kis teste lesz, Anya.”

- A múlt héten mesélt nekem az egyik osztálytársáról, akit az apja figyelmeztetett, hogy ne ugorjon fel a villamosra, amikor az mozog. A fiú élénk, jókedvű, gyors és szeleburdi volt, és annyira szokása volt sikeresen felugrani a villamosra, hogy elfelejtette a figyelmeztetést. A szegény kis kölyöknek azonban egyszer nem sikerült felugrani, és most valószínű, hogy örökre béna marad. Mi mindnyájan sajnálatunkat fejeztük ki a baleset miatt, amikor Eloise megjegyezte: „Húha, ez igazán gyors karma volt, ugye, Anya?”

- De nem csak így gondolkodik, hanem sokkal szorgalmasabban gyakorolja a zongoraleckéit, mint bármikor korábban, és szigorú órabeosztása van, mert azt mondja, Dorothy arról beszél, hogy szabályos „munkarendet” betartva idővel többet tud elvégezni!

- Nos, Miss. Broughton, miféle mágiát alkalmaz Ön a gyerekekkel?

- Ez csak az igazság mágiája – mosolygott Eleanor nagynéni, amint válaszolt. – Tudja, úgy gondolom, a legtöbb szülő nagyon alábecsüli a gyermek értelmét. Én magam nem hiszek a „lefelé beszélésben” a gyerekeknek. Egyszer egy barátomtól kaptam erről egy leckét.

- Az ő kicsi lánya nagyon szerette az éneklést, és mielőtt letették az ágyacskájába, a kedvenc dalaitól nyugodott meg. Amikor egy új dal került elő, a kislány megkérdezte:

„Mi ez a dal, Mami?” Néha az anya repertoárja kifogyott, és ilyenkor improvizált. A kislány azonnal észrevette a különbséget, és feltette a szokásos kérdést. Az anya így válaszolt: „Nos, ezt most improvizáltam”. Úgy tűnt, a kislány teljesen elégedett a válasszal, de az anya azt mondta, hogy még nem hallotta háromszor ezt a szót, amikor egyszer véletlenül beállítottam hozzájuk.

- A kislány akkor 18 hónapos volt, és maga is tökéletes énekelt dalokat. Ült a szőnyegen, kockákkal játszott, és saját kompozícióit énekelte olyan teli torokból, hogy az anyja és én majdnem belesüketültünk a zajba. Azt gondolva, hogy eltereli az éneklés áradatát, az anyja megkérdezte: „Mi ez a dal, kislányom?” A csöppség így válaszolt: „Ezt most improvizálom!”

- Tátva maradt a szám a meglepetéstől. Nyilvánvaló volt, hogy ismerte a szó pontos jelentését.

- Tudja, Mrs. Moore, a legtöbb ember azt gondolja, hogy egy lélek teljesen újként érkezik a földre, hogy ez az első alkalom, amit itt megtapasztal. Véleményem szerint csodálatos gyerekeink lesznek, ha felismerjük, hogy ők idős lelkek új testekben. Dorothy és Milton fokozatosan ébrednek rá, hogy amikor alszanak, akkor tényleg „felnöttek”, és ezt belülről tudják. Így a tudásuk egy része tényleges átjön.

- Hát, ez csodálatos, Miss. Broughton, mert én soha nem láttam nyíltabb gyerekeket, mint ők! A legjobban élnek a világukat. Termékeny fantáziájuk az összes többi gyereket izzásban tartják. Minden napra van egy új játékuk, és valahogyan még soha nem láttam semmilyen veszekedést közöttük.

- Úgy gondolom, Mrs. Moore, a valódi tapasztalások szélesebb mezejével rendelkeznek, mint a többiek. És nyilvánvalóan nem lehetnek beképzelték, mert világosabban értik az életet, mint mások.

- De hol találja meg ön a válaszokat minden kérdésükre?

- A teozófiában, Mrs. Moore.

- Már gondoltam, hogy valamikor szeretném ezt tanulmányozni, de fogalmam nem volt, tényleg hasznos lenne-e egy ilyen tanulmányozás.

- Ezzel szemben hajlandó vagyok azt gondolni, hogy ez a lehető leghasznosabb tanulmányozás. Felöleli a természet minden területét, és semmit nem hagy ki. Ez a Törvény ismertetése, a valódi értéke pedig annak alkalmazásában van.

- Miss. Broughton, biztos vagyok benne, hogy rajtam kívül más anyukák is örömmel vennének részt egy ilyen tanulmányozásban a gyerekek érdekében. Túl nagy kérés lenne, hogy tartson egy ilyen tanfolyamot nekünk?

- Semmi nincs, amit nagyobb örömmel tennék meg, Mrs. Moore. A világnak égető szüksége van a tanításra, és ha helyesen kezdjük ezt el a gyerekekkel, akkor hatalmas szolgálatot teszünk a világnak, és megóvjuk a gyerekeket a hamis elképzelések tárházától, amelyek a legnagyobb akadályokat jelentenék az életükben.

- Mit javasol, hogyan kezdjük?

- Először természetesen az anyukáknak meg kell ismerniük a filozófiát. Utána tanulmányozhatjuk az alkalmazásokat közösen. Úgy gondolom, először elolvashatjuk és megvizsgálhatjuk Wm. Q. Judge „The Ocean of Theosophy” című művét és a Bhagavad Gitát, amit ő fordított le angolra.

- Megkérdezhetem, miért a hindu Bibliát használja a sajátunk helyett?

- Ugyanazért, amiért a mi Bibliánkat javasolnám a hinduknak. Könnyebb megszabadulni a helytelen elképzelésektől. Úgy gondolom, ezzel egy teljesen más beállítást nézünk meg ugyanattól, akihez hozzászoktunk. Miután Önöknek azonban egy eltérő nézőpontból származnak az elképzeléseik, ezért meg fognak lepődni, hogy a mi Bibliánk megvilágításában mit fognak abból meríteni. Különösen gyerekek esetében megerősíti azt a gondolatot, hogy a valódi vallás nem korlátozódik egyetlen könyvre, sem egyetlen emberre, és azt is,

hogy az igaz dolgok ugyanolyan igazak voltak évezredekkel ezelőtt is, mint most, és örökké lesznek is. Mi most felolvasunk belőle egy kicsit minden nap, és a gyerekek érdeklődése és memóriája még számomra is elképesztő. Továbbá az a gyanúm, hogy a Gita valódi, irodalom iránti nagybecsülést fejleszt ki bennük.

- Nos, nem az a fontos, hogy sok könyvet olvassunk, hanem hogy megértsük, mit olvasunk. Az egész filozófiát megtaláljuk ebben a kettőben. Az első teendő természetesen az, hogy elkezdjük, és hamarosan a kiváló tanulmányozási módszerek önként fogják magukat adni.

- Értem, Miss. Broughton. Azt hiszem, mindannyiunk előnyére fog szolgálni a tanulmányozás, jobban, mint most gondoljuk. Tehát beszélni fogok a többi anyukával, és hamarosan eljövök Önhöz, hogy megtegyük a további előkészületeket. De tudja – mondta Mrs. Moore, ahogyan indulni készült –, nem vagyok biztos, hogy nem vagyunk ugyanolyan kisgyerekek, mint a mi gyerekeink. Ezen a téren rengeteget kell tanulnunk.

- De talán ez az első lépés. Nem Jézus mondta nekünk, hogy kis gyerekekké kell válnunk, mielőtt beléphetnénk a mennyei királyságba?

Milton és Dorothy hancúrozva közeledtek, amint a nők elköszöntek egymástól, Eleanor nagynéni pedig az ajtóban állt, és lágyan suttogetta magának: „Az én kicsi magvetőim!”

15. fejezet: Alkalmazások

Mindezeket a dolgokat Dorothy és Milton Eleanor nagynénitől az első évben tanulták, amikor vele voltak. Nem szabad azonban feltételezni, hogy a kérdések ezután leálltak. Mint ahogyan mi is az összeadást, kivonást, szorzást, osztást úgy tanultuk meg, hogy egész életünkben használjuk, bármilyen matematikai problémát tanulmányozunk is, úgy Dorothy és Milton is úgy tanulta meg ezeket a tényeket, hogy vezessék őket saját kérdéseik megválaszolásában.

Soha nem leszünk annyira öregek, sem annyira fejlettek az iskolában, hogy ne lenne több felteendő kérdés azoknak, akik nálunk többet tudnak. Minél bölcsebbé fejlődünk, annál bölcsebbek lesznek a kérdések. Mindig az élet változtat meg bennünket, az életünkben levő emberek is mindig változnak, így a problémák is változnak. Csupán emlékeznünk kell, hogy Mi, az Észlelők nem változunk, csak figyeljük a változásokat. A Törvény nem változik, csak mi látjuk annak működését különböző kombinációkban, és mindig az a problémánk, hogy mindennapi életünkben a Törvénynek megfelelően cselekedjünk, valamennyi testvérünk javára – akár közel vannak hozzánk, akár távol –, azokéra, akik emberi testben vannak, vagy azokéra, akik még ásványi, növényi vagy állati testekbe vannak bebörtönözve.

Következzen most még néhány kérdés, amit Dorothy és Milton tett fel. Nézzük, Ön mit válaszolna rájuk!

- Eleanor néni, nem túl nehéz választani a jó és a rossz között, legalább is nekem úgy tűnik. Néha viszont jónak látszó dolgok között kell választanunk. Jelent bármilyen különbséget, hogy melyiket választjuk?

- Igen, amikor csak választanunk kell, az egyik dolog mindig jobb, akár meglátjuk ezt, akár nem. A jellemünket ezekből az apró választásokból építjük fel. De egy kis gondolkodásnak meg kellene mutatnia, melyik a jobb. Tegyük fel, hogy a következő kérdést tesszed fel magadnak:

- Melyiket szeretném *inkább* csinálni? Miért? Ez könnyebb nekem? Vajon a másik út könnyebb volna-e, és boldogabbá tenné-e a többieket? Melyik út hozná el másoknak a legtöbb boldogságot, és a legkevesebb kényelmetlenséget és kellemetlenséget nekik?

- Látod, ez ugyanaz a választási mód, mint amikor a jó és a rossz között választunk, Természetesen néha hibázunk, mert nem láttunk tisztán elég messzire, de a következő alkalommal már rendelkezünk ennek a tévedésnek a hozadékával, és ez segít bennünket. Mindig törekedjünk arra, hogy a leginkább önzetlen módon válasszunk, és akkor eljön az idő, amikor többé nem kell töprengeni, mert egyszerűen nem tudunk mást tenni, csak helyesen választani.

- Miért van az Eleanor néni, hogy amikor nem szolgálunk rá haragos szavakra, akkor azok olyan rossz érzést keltenek bennünk?

- Az elmúlt életekben kimondott durva szavak mindig újra előjönnek. A haragos szavak valahogy a te sajátjaid, amelyek visszatérnek hozzád az elmúlt korokból. Nem remek ok ez arra, hogy megpróbáljunk barátságosnak és türelmesnek lenni most, ebben az életben?

- Eleanor néni, néhány új fiú az iskolában kiszemelt magának, és megpróbálja elérni, hogy verekedjek velük. Nem tudom, mit csináljak. Mondtam nekik, hogy nem akarok verekedni, és kinevettem őket, amikor sértegettek, de minden nap egyre többet zaklatnak, és gyávának neveznek.

- Nos, Milton, tegyük fel, hogy valamelyik másik fiúval viselkednének így. Hogy éreznéd magadat?

- Hát Néni, azt gondolod, hogy meg kellene állítanom azt?

- Igen, azt. Különösen, ha nem tudná ezt maga elintézni. Ebben az esetben a fiúk társaikat gyötrő verekedők, és rossz példát mutatnak a többi fiúnak. Holnap, amikor elkezdik a kötekedésüket, én a helyedben felajánlanám, hogy megverekszem bármelyik fiúval, aki ezt akarja. Nagyon valószínű, hogy az Apával végzett edzéseid és a bokszkesztyűk a meglepetés előnyét fogják neked megadni, és soha többet nem fognak provokálni verekedésre, miután ez az eset lezajlott. A kötekedők másfajta szórakozást fognak keresni ez után.

- Mint minden másban, az indítékok az, ami számít. Nem szabad verekedned dühből, de lehet azt remélve, hogy kigyógyítod azokat a fiúkat a verekedős természetükből, és megmutatod nekik, hogy egy olyan fiút, aki nem akar verekedni, nem lehet biztonságosan gyáva alaknak minősíteni.

- Eleanor néni, háborúban, ha egy ember úgy hal meg, hogy megölt egy másikat, a következő életében úgy fog szenvedni, mint ahogyan egy gyilkos szenved?

- Ismét csak az indíték számít. Egy katona, aki hisz abban a kötelességében, hogy hazafiként ölnie kell, ezért az alapelvért fog szenvedni, nem pedig azért, mert személyében védte meg magát. Együtt szenved a népével egy következő életben, és osztozik abban a büntetésben, amit a népe kap azért a gyilkolászásért. Egyedi személyként nem fogja megkapni egy gyilkos büntetését, hacsak a szívét el nem töltötte a gyűlölet és a bosszúvágy érzése, ami egy gyilkosra jellemző.

- Minnie Lake odajött ma hozzám szünetben, Eleanor néni, és azt mondta, hogy annyira sajnál, amiért teozófus vagyok. Megkérdeztem, miért gondolja, hogy ez rossz, és azt mondta, úgy érti, hogy „pogány” vagyok, és nem hiszek Istenben, Mondtam neki, hogy még a „pogány” is hisz Istenben, ha ez az, ami zavarja, de különben is, nagyon boldog vagyok, hogy teozófus lehetek.

- Hát, látod Dorothy, vannak emberek, akik azt gondolják, hogy csak az ő Istentől kialakított elképzelésük a helyes. Így azt szeretnék, ha mindenki az ő elképzelésüket fogadná el anélkül, hogy ők maguk megnéznék az igazságot más emberek elképzeléseiben. Csak úgy tudod Minnie-t meggyőzni, hogy a teozófia jó dolog, ha jó teozófus vagy. Kedves és igaz, türelmes, barátságos és tisztességes, aki nem beszél mások hibáiról, maga helyett inkább mások érdekeit veszi figyelembe. Ez tanítja meg neki, hogy a teozófia jó dolog, sokkal inkább, mint bármennyi szó, amit valaha is elmondhatnál.

- Eleanor néni, annyira félek, hogy egyest kapok az aritmetika dolgozatomra! Egyszerűen leragadtam az első problémánál, és akkor megfájdult a fejem, és nem tudtam minden feladatot megoldani.

- Nos, a kérdés az, hogy megtettél-e minden nap minden tőled telhetőt az aritmetikában? Ha igen, akkor megtetted a tőled telhetőt a dolgozatban. Ha megteszed a tőled telhetőt, ez minden, amit bárki valaha is kérhet tőled. Azért jársz iskolába, hogy tanulj, nem azért, hogy jobb osztályzatokat kapj valaki másnál, sem azért, hogy irigyeld azokat, akik jobb osztályzatokat kapnak nálad. De lehetséges, hogy a dolgozat megmutatott egy gyenge területet az aritmetikai tudásodban. Ezért fontos dolog azt a gyenge területet megerősíteni, és meggyőződni arról, hogy nem maradt gyenge terület akkorra, amikor a következő dolgozatírás lesz. Ha elbuktál, akkor tanulj a bukásodból.

- De miért ragadsz le bármilyen feladatnál? Ha az egyik nehezebbnek tűnik, mint a többi, akkor oldd meg az egyszerűbbeket először, és utána lépj át a nehéz feladatra. Akkorra már élvezheted a többiben szerzett gyakorlat előnyét. De ne feledd, a tőled telhetőnél senki nem vár el többet. Mindig a tőled telhető legjobbat tenni, még ha csak a cipőfűződet is kell megkötni! És a Tőled telhető legjobbat tenni azt jelenti, hogy bármikor így cselekszsz, akkor minden létező Nagy Én-jének a javára cselekszel, mivel része van annak az Én-nek.

- Mindig rossz dolog hazudni?

- Ismét csak az indíték, fiúk, lányok. Tegyük fel, hogy igent mondunk, amikor a nem volna az igaz, és ezzel megmented egy jó ember életét, akit igaztalanul támadott meg egy dühös tömeg. Nem lenne-e ez szolgálattétel azzal a hazugsággal mind a dühös tömegnek, mind a jó embernek? Tudom persze, kisebb dolgokban nehezebb meglátni, és a hazugságot is talán könnyebb kimondani. Ha Emma azt kérdezi: „ugye, milyen csinos a ruhám?”, te pedig azt gondold, hogy nagyon csúnya, természetesen nagyon megsértené Emma érzéseit, ha ezt kimondanád. Nem ezt mondod, hanem arra gondolsz, mi legjobbat mondhatsz. Például „nos, azt hiszem, nekem inkább jobban tetszel a kék ruhádban”. Vagy csak felkiáltasz, „ejha, egy új ruha!” Úgy gondolom, ha megpróbálsz elérni, hogy jól érezze magát, akkor fogod tudni, mit kell mondanod.

- Általánosan fogalmazva a hazugság utálatos dolog, és ha az ember azért mondja, hogy megvédje az énjét vagy valamilyen nyereségért, ez a kezdete egy lefelé vezető ösvénynek, ami messze visz a béke helyszíneitől. Amikor az ember elveszíti az őszinteség érzé-

két, akkor valójában önmagát veszíti el, mert hamarosan nem tud önmagával szemben sem őszinte lenni.

- Van egy furcsa fajtájú hazugság, amit nem értünk, Eleanor néni. Bessie Jones az egyik nap úgy jött iskolába, hogy a szemei teljesen be voltak dagadva, folyt az orra, és szörnyen köhögött. Valaki azt mondta neki: „Milyen szörnyen megfáztál!” Ő pedig ezt válaszolta: „Óh, nem, én Christian Scientist² vagyok, én nem fázom meg” Miféle hazugság ez?

- Nem tagadhatjuk, hogy egy ilyen kijelentés természetesen hazugság. De nem mondják rá, hogy hazugság, és nem is csap be senkit, csak azt, aki mondja. A Christian Scientist-ek elképzelése az, hogy tagadva a betegséget, az megszűnik létezni. De ugyanolyan butaság ezt gondolni, mint a tiszta napsütésben úgy képzelni, hogy nincs olyan dolog, mint a sötétség. Az emberek azért gondolkodnak így, mert főleg arra vágnak, hogy jól és kényelmesen érezzék magukat, és úgy hiszik, hogy az ilyen gondolkodás meggyógyítja a testüket. De látjátok, végül is a hazugság inkább a tudatlanságból fakad, mint szándékos. Ha felismernék, hogy a betegségeik a karma működéséből ered, akkor nem próbálnák meg kicselezni azokat. Ha felismernék, hogy a jelenlegi testeiket mások fogják követni következő életekben, akkor rájönnének, hogy a valódi dolgok nem azokban vannak.

² M. B. Eddy által 1866-ban alapított és imával gyógyító tevékenységet kifejtő keresztény szekta tagja.